

"Նամահայկական էլ. Գրադարան"

կայքի՝ www.freebooks.do.am

կողմից եւ ներկայացվում է իր

այցելուների ուշադրությանը:

The book created by "PanArmenian E. Library"

Գիրքը կարող է

օգտագործվել միայն ընթերցանության համար...

For more info: www.freebooks.do.am

Library

ՄԱՅՑՈՒՄ ԿԱՐՈՂ ԵՔ ՁՅՔ ԵՐԿՐՈՒՄՆԵՐ ԱՐԿԵՐԱԸ ԼՅՅԱՅԱՍ
ԳՐԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ ՏԱՐԱԾՄԱՆ ԳՈՐԾՈՒՄ ԵՎ ԻՆՏԵՐՆԵՏ
ԼՈՒՄԻՆՈՍԿԵՆԱՆՈՒՆԵԼ ԳՐԵՐ:

Ք-ՈՒՅՆ ԳՐԵՐԻ ՄՏԵՐՈՄԱՆ ՄԱՆՈՍՄԱՆՆԵՐԸ ԿԱՐՈՂ ԵՔ
ԻՄՈՒՍԱՆ "ՄԱՍԸՆՅՈՒՄԱՆ ԷԼԵԿՏՐՈՆԱՅԻՆ ԳՐԱԿՈՐՄԱՆ" ԿՈՑՔԻՑ

www.freebooks.do.am

ԵՆԴՐՈՒՄ ԵՒՐ, ՈՐ ԾԳՆԱԼԻՄ ԵՔ ՄՏԵՐ ԿՈՑՔԻՑ
ՑԱՆԿՈՒՄ ԵՒՐ ԶՈՒՆԻ ԸՆԹԵՐՍՈՒՆԹՅԱՆ:

ԳՐԵՐ ՄԻՔ՝ freebooks@rambler.ru

საქართველო

Ք Ա Մ Ա Ն Չ Ա

Էսպես Արութինի ասած, քրոնիկոնի 447ին:

Ա. (1)

Անն տազի մեշը գոված՝ դուն թամամ դասն իս, քամա՛նչա,
Նաքաս մարթ քիզ չի կանա տե սնի, դուն նրա պասն իս, քամա նչա,
Ղաստ* արա՛ էլ լավ օրերու էդիվը հասնիս, քամա նչա,
Քեզ ինձնից օ՛վ կանա խըլի, աշուղի բասն իս, քամա՛նչա:

Անգաճըդ էրծաթեն պիտի, գըլուխըդ ջավանիի քարած,
Կուրըդ շիրմայեմեն պիտի, փուրըդ սառափով նաղշ արած,
Սիմըդ օսկեն քաշած պիտի, էրկաթըդ փանջարա արած,
Օչ օվ ղիմեթըդ չի գիդի, լալ ու ալմասն իս, քամա նչա:

---

* Բառասկզբում և բառամիջում ղ՝ տառը (նշանով) պետք է արտասանել որպես վրացական ջ, կամ արաբական ج: Ծ. խ.:

Ծիպուտըդ վարահնած պիտի, թահր ունենա հազար ոսկոյ,
Զարդո՛ւ ուշի կուդեն պիտի. վոր դուն խոսիս քաղցրո՛ւ հանգոյ,
Ծատին գարթուն կու լուսացնիս, շատին կու քրկեցնիս բանգոյ,
Անուշահամ գինոյ լիքը՝ դո՛ւն օսկե թասն իս, քամա՛նչա:

Ածուդիդ էրկու կու շինիս, առաջ շահիր հափա գուգիս,
Կու մեճըրվիս այվընումը, պարապ վախտի ուսիս գուգիս,
Յիսի վեր գու քաս մեջլիսումը՝ քաղցրո՛ւ գող ու սափա գուգիս,
Բոլորքըդ գոգալնիս շարած՝ մեջլիսի կեսն իս, քամա՛նչա:

Ծատ տըխուր սիրտ կու խընդացնիս, կու կըտրիս հիվընդի դողը.
Յիսի քաղցրո՛ւ ձայնըդ վիր կոնիս, բաց կուլի հիդըդ խաղողը,
Խալխին էս իլթիմագն արա՛՛ սսին՝ «սայրի քու ածողը»,
Քանի սաղ է Սայաթ Նովեն, շատ բան կու տեսնիս, քամա՛նչա:

[1759]

Բ

ԹԵԳՈՒԶ ԲՈՒ ՔԱՇԸ ՄԱՐԲՐԻՏ ՏԱՆ

Գույ իս, անգին-ից, էն հանգով:

Բ (42)

Թեզուզ բու քաշը մարբրիտ տան
Բըրոյի-բըրոյի,
Թեզուզ բու քաշը ալմաս տան
Բըրոյի-բըրոյի,
Յա ր, չիմ տա, չիմ հիռացնի քի՛զ
Քու յարեմեն,
Բարեբարեմեն:

Չի մ քաշվի էկած մա՛հեմեն,
Րաճիլի տըված ա՛հեմեն,
Բրրուի-բըրոյի,
Թեզուզ բաճամ գա շա՛հեմեն,
Յա ր, չիմ տա, չիմ հիռացնի քի՛զ
Քու յարեմեն,
Բարեբարեմեն:

Թեգուզ քու քաշը ալմաս տան

Բըրոյի-բըրոյի,

Թեգուզ քու քաշը մարքրիտ տան

Բըրոյի-բըրոյի,

Յա՛ր, չիմ տա, չիմ հիռացնի քի՛զ

Քու լարենն,

Բարեբարենն:

ԱՐԻ, ԻՆՁ ԱՆԳԱՃ ԿԱԼ

Արութիցի ասած, ուշլամա, մայիսի 1, քրոնիկոնի. 441ից:

Գ (16)

Արի՛, ինձ անգամ կա՛լ, ա՛լ դիվանա սիրտ,
Հայա սի թե, ադար սի թե, ար սի՛րե.
Աշխարքըս քունն ըլի, ի՛նչ պիտիս տանի,
Աստված սի՛րե, հոքի սի ռս, յար սի թե:

Էն բանն արա, վոր աստըճու շարքումն է,
Խըրատնիրը գըրած՝ Հարանց վարքումն է.
Յիրիք բան կա՛ հոքու մարմնու կարքումն է՝
Գիր սի՛րե, դալամ սի՛րե, դավթար սի՛րե:

Յի՛կ, ա թի, սի՛րտ, մի՛ կենա մե դամադի,
Հալալ սըտիկ արա հացի ու ադի.
Հենց բան արա՛ մարթ վըրեդ չը ծիծադի
Խըրատ սի՛րե, սարըր սի՛րե, շար սի՛րե:

Հընպարտութիւն չանիս՝ դուր գու քաս տերիդ,
Խոնարութիւն ա րա կանց քիզ դեվերիդ,
Աստված դիփունանցը մին հոքի էրիտ.
Ախկատ սի՛րե, հոնադ սի՛րե, տար սի՛րե:

Սայաթ Նովա, էրնեկ քիզ, թե է ս անիս՝
Հոքուդ խաթրի մարմնուդ ումբորը կես անիս,
Թե գուգիս, վուր դադաստան չը տեսանիս՝
Վանք սի՛րե, անապատ սի՛րե, քար սի՛րե:

[1753]

ՎՈՒՆՑ ՕՐ ՎՈՒՐ ՀԱՐԻՔ ԲՈՒԼՔՈՒԼԸ

Էսպես Դիքա ու յինգիդունիայի հանգում, որ մուսադասի կասին. Արուսթինի ասած, քրոնիկոնի 446ին:

Գ (80)

Վունց օր վուր հարիք բուրուլը մե տարով բաղին կարոտ է, Էնենց գու լա քու սիրողը ձեռիդ յարաղին կարոտ է. Դուն ուրիշի հիդ մի՛ խոսի, քու ճուրտը աղին կարոտ է. Հասիլ է ծուցիդ շամամը՝ օսկե թաբախին կարոտ է:

Մե գադ չը կա՛ գուման ածիմ, ասիմ, Էն նըման է գունքըդ, Անհալամ անգարնիշ քաշած օսկու պես է փայլում ունքըդ, Բոյեմեդ չուրս մատն ավելի լըցվիլ է դոշդ ու թիկունքըդ, Զարով, արբեշումով հուսած մագիրըդ շաղին կարոտ է:

Դուն խոսմ է ն գլխեն գոված իս, յիս քիզ նուրմեկ գովիմ, ա՛րի. Ծուցըդ վարահնած հուջրա է, հուտ ունե մուշկ ու ամբարի, Յիրիք հարուր վացունուվից ամեն անդամըդ հարարի, Կուուրդ շիշմատ. մատնիրըդ մում՝ բըրուլե ճաղին կարոտ է:

Յիս է՛լ ուրիշի յար չիմ սիրի, աշխարհումքս դուն իս իմը,
Թե մե շափաթ քիզ չիմ տեսնի, կու կըտրիմ քամանչի սիմը,
Թեգուզ թաքավորը կանչե, թեգուզ Լողըման հեքիմը,
Վո՞ւր մե դարդըս կու հասկանան՝ դուգունըս դադին կարոտ է:

Գիշիր-ցերեկ ման իմ գալի էշխեդ յանա-յանա, գո՛գալ,
Անգան ա՛րս, մատաղ իս քիզ, մե քիչ կամաց գըսա, գո՛գալ.
Աշխարքս ո՞ւմն է մընացի, վոր ինձ ու քիզ սընա, առգու.
Մուգառ մեռա վ Սայաթ Նովեն, անգանըդ խադին կարոտ է:

[1758]

ՄԵ ԽՈՍԿ ՈՒՆԻՄ ԻԼԹԻՄԱԶՈՎ

Էս էլ ԼԸ [Դիբա ու յինգիդունիայի] հանգում, Արութինի
[ասած], քրոնիկոնի 446ին:

Ե (Յ1)

Մե խոսկ ունիմ իլթիմագով, անգան ա՛րա, օ՛վ անկի՛լուս,
Սըրտումըս ինթիզար ունիմ, քու տիսը բարով, անկի՛լուս,
Աջար քիզ ի՛նչ գեթ իմ արի՛ կենում իս խըռով. անկի՛լուս,
Աշխարս աշխարով կըշտացավ, յիս քիզանից սով, անկի՛լուս:

Մսագամ օչ օվ յար չէ՞ սիրի, էս ի՛նչ արիր, էս ի՛նչ բան ա.
Էշխենեդ ջունուն իմ էլի, ման իմ գալի յանա-յանա,
Էս դարդեն օչ օվ չը քաշե, վոր մե դանգին չի դիմանա,
Սիրտըս լորի պես խորվեցիր էշխիդ կըրակով, անկի՛լուս:

Դոստիրըս դուշման շինեցիր, յադերուն ինչպե՛ս դոստ անիմ,
Անցկացած օրը չիմ տեսնում, քանի գուգե վոր դաստ անիմ,
Ասոված վըկա, խիստ դըժար է, գըլուխըս ինչպե՛ս դոս տանիմ,
Յիս մե փութըր անվի նըման, քու էշխըն է ծով, անկի՛լուս:

Քուզիմ բերանըս բաց անիմ, գովքըդ ասիմ թարիփի պես.
Տաս տարի է ման իմ գալիս փաղիշանի շարիփի պես,
Օխտը տարի էլ ման գու քամ սազը ձեռիս Վարիքի պես.
Բութա Ծահասնամըս դուն իս, էլ չունիմ օչ օվ, անկի լուս:

Թեզուզ հազար դարդ ունենամ, յիս սրբտումըս ա՛ն չիմ ասի.
Իմ հուքմի-հեքիմը դուն իս, յիս էլ ուրիշ շահ չիմ ասի.
Սաչաթ Նովեն ասաց. զա՛լում, յիս էն մահինն մահ չիմ ասի՝
Հենչաք ըի՛ դուն վըրես լաս մազըդ շաղ տալով, անկի լուս:

[1758]

ՄԵԶԼՈՒՄԻ ՊԵՍ ԿՈՐԱՎ ՅԱՐԸՍ

Էս էրկու խաղը* էն ձեռով՝ Բլբուլը նստած է վարթին,
լավ կանչեր նա վարթի համա. Արութինի սսած, ապրիլի 5,
քրոնիկոնի 445ին:

Զ (27)

Մեջլումի պես՝ կորավ յարըս,
Լեյլի ջա՛ն, ման իմ գալի
Յանա-յանա:
Էրվեցավ խունի ջիգարըս,
Արնի պես աճկս է լալի
Յանա-յանա,
Յանա-յանա:

Բլբուլի նրման լացիլ իմ,
Աճկիրըս արնով թացիլ իմ,
Յանա-յանա,
Էշխեսնեդ հիվանդացիլ իմ,
Պառկած իմ դըժար հալի,

---

* Տե՛ս ԼԶ (28) խաղը:— Ծ. խ.:

Յանա-յանա,
Յանա-յանա:

Էշխեսնեդ դառիլ իմ յիզի,
Հալվեցա, մաշվեցա քիզիդ,
Յանա-յանա,
Ռահմ ա բա, մե խո՛սի միզիդ,
Բե՛մորվաթ, ձե՛ն իմ տալի
Յանա-յանա,
Յանա-յանա:

Էրվում իմ, կանչում իմ ամա՛ն.
Ծուցրդ բաղ, ունքիրըդ քաման.
Յանա-յանա,
Ս շխարիս մեչը քիզ նրման
Չիմ տեսած, ման իմ գալի
Յանա-յանա,
Յանա-յանա:

Մանուշակ բաց արած հովին,
Կարմի՛ր վարթ, ծաղիկ հուտովին,
Յանա-յանա,
Ծատ մի՛ լացնի Սալաթ Նովին,
Աճկի՛լուս, կըսկրծալի,
Յանա-յանա,
Յանա-յանա:

ԱՌԱՆՑ ՔԻՉ Ի՞ՆՉ ԿՈՆԻՄ

Արութինի [սասձ], լավ [^]հափիս-յարամա:

է (21)

Առանց քիզ ի՞նչ կոնիմ սոյբաթն ու սազը,
Ձեռնեմես վեր կոծիմ չանգիրը մե-մեկ,
Չունքի ուշկ ու միտկըս իրար շաղեցիր,
Փահմես կու հիռացնիմ հանգիրը մե-մեկ:

Մե դուգունը էրկու դաղին ի՞նչ անե,
Մե նոքարը էրկու աղին ի՞նչ անե,
Մե բաղմանչին էրկու բաղին ի՞նչ անե,
Փեյվանդ գուզե թազա տընգիրը մե-մեկ:

Ղուրթ ին ասի փիր ուսուսքար դաղիրը.
«Բաղ շինեցի, վարթը բաղից վաղիրը».
Ջափեն յիս քաշեցի, սափեն՝ յաղիրը.
Բաղիփ էկավ միզ, էս բանգիրը մե-մեկ:

Առանց քիզ ի՛նչ կոնիս աշխարհս մալը.
Չիս անի քալագը, չիս անի ղալը,
Կու հաքնիս մագեղեն, կու հաքնիս շալը,
Կէրթամ ու ման գու քամ վանքիրը մե-մեկ:

Բըլքամ մե մարթ ոաստ գա, վուր ինձ խըրատե,
Գո՛գալ, քու էշխեմեն սիրտըս ազատե.
Կանց յոթըն իմաստնասիրացը շատ է՝
Էս քու Սայաթ Նուլու բանքիրը մե-մեկ:

ԴՌԻՆ ԷՆ ԳԼԽԵՆ ԻՄԱՍՏՈՒՆ ԻՍ

Էսպես Արուֆինի [ասած], քրոնիկոնի 441իև:

Ը (10)

Դուն է՛ն գըլխեն իմաստուն իս, խիլքդ հիմարին բար մի՛ անի,
Էրագունը տեսածի հիդ միզի մե հեսար մի՛ անի,
Յիս խոմ էն գըլխեն Էրած իմ, նուրմեկանց քաբար մի՛ անի,
Թե վուր, գիդիմ, բեզարիլ իս, ուրիշին սարար մի՛ անի:

Չը կա քիզ պես հուքմի-հեքիմ, դուն Ռոստոմի Չալ, թաքա՛վուր,
Ասկըդ ասկերունը գոված՝ համ դո՛ւն իս գոզալ, թաքա՛վուր,
Թե էսանց էլ սուշ ունենամ՝ գլուխս արա՛ տալ, թաքա՛վուր,
Մըտիկ արա քու ստիղծողին՝ նահախ տիղ դազար մի՛ անի:

Յարալուն հեքիմ էնդուր գուզե՛ դիղ տալու է, ցավ տալու չէ,
Քանի գուզե արբար ըլի՛ դուլը աղին դավ տալու չէ,
Դուն քու սիրտը իստակ պահե, յադի խոսկը ավտալու չէ,
Ասծու սերը կանչողի պես դըռնեմեդ ջուղար մի՛ անի:

Ամեն մարթ չի՛ կանա խըմի՛ իմ ջուրը ուրիշ ջըրեն է,
Ամեն մարթ չի՛ կանա կարթա՛ իս գիրը ուրիշ գըրեն է.
Բունիաթս ավագ չիմանաս՝ քարափ է, քարուկըրեն է,
Սեղավի պես՝ առանց ցամփի, դուն շուտով խարաք մի՛ անի:

Քանի գուգե քամին տանե՛ ծովեմեն ավագ չի՛ պակսի.
Թեգուգ ըլիս, թեգուգ չըլիս՝ մեջլիսներուն սագ չի՛ պակսի,
Թե կու պակսիս, քիզ կու պակսիս՝ աշխարիս մե մագ չի՛ պակսի,
Սայաթ Նովու գերեզմանը Հիկո, Հաբաշ, Արաբ մի՛ անի:

[1753]

ՅԻՍ ՄԵ ՀԱՐԻՔ ԲՈՒԼԲՈՒԼԻ ՊԵՍ

Էս Արուօթիճի ասած է. Հազալի: Էս էրկու խաղը* մի հանգով է, ով որ սովորի Գոստիի խաղի ձեճնով ասի, թե որ շիմանաս հարցրու թե՛ Գոզալար յի՛նադիճա բախ, դաստա-բեդաստա թարփանուր:

Թ (8)

Յիս մե հարիք բուբուլի պես, դուն օսկե հափազի նըման. Էրեսըս դի վուտիդ տակը՝ ա՛նց կաց, փիանդազի նըման. Յա՛ր, քեզիդ խոսիլ իմ ուզում՝ շահի իլթիմազի նըման. Աջայիք սուրաթի տեր իս՝ ոսնգըդ է գուլգազի նըմաճ:

Յա՛ր, մըտիլ իս բաղշի մեշը, աջայիք սեյրան իս անում, Շուխիդ արեգազի նըման է՝ տեսնողիճ հեյրան իս անում. Ջիգարըս կըրակ իս տըվի, էրվում իմ՝ բիրյան իս անում. Վո՛նց մե գոզալ չէ ունեցի՝ էտ քու արած նազի նըման:

Հեճից իմացի, յա ր, քու հուլն իմ, թանգ հախով գընած չըրադ իմ, Յա՛ր, դըռանըդ նընգած ըլիմ, օ՛վ տեսնե, ասե՛ տուսադ իմ. .

* Տե՛ս Լ (7) խաղը: Ծ. խ.:

Էշխեսնեդ հիվանդացիի իմ, վո՛ւնց մեռնում իմ, վո՛ւնց թե սաղ իմ.
Ծովի պես ուրդան իմ տալի, գըժվիլ իմ Արագի նըման:

Օվ կու տեսնե, ջունուն կու լի, բարգ էրեսիդ խալ իս անում.
Էլ ջուքամը դո՛ւն կու քաշիս. ջուն մահիս խիալ իս անում.
Յա ը, յիս քիզ բարով իմ տալի, շուռ իս գալի, հալ իս անում,
Չունքի խոսկըդ անց է կենում բելլու՝ շահ-անդագի նըման:

Սալաթ Նովենն ասաց՝ գու լամ, չիմ լաց լի՝ թե ճար ունենամ.
Էլ յիս կու քաշիմ էս հուսեն՝ թո՛ւղ լի ահ ու զար ունենամ.
Յա՛ր, քիզ վըրեն արք ունենամ, մե լավ իխտիար ունենամ՝
Առնում, տանիմ մեջլիսները օսկեջըրած սագի նըման:

ՈՒՍՏԻ՛ ԳՈՒ ՔԱՍ, ՂԱՐԻԲ ԲԸԼԲՈՒԼ

Արուօթնի ասած, թաալիբ:

Ժ (Թ)

ՈՒստի՛ գու քաս, ղարիբ բըլբուլ,
Դու մի լաց լի, յի՛ս իմ լալու.
Դու վարթ պըտոն, յի՛ս գոգալին,
Դու մի՛ լաց լի, յի՛ս եմ լալու:

Ա՛րի, բըլբուլ, խո՛սի բարը,
Օխնըվի բու էկած սարը.
Քի վարթն էրից, ինձ իմ յարը,
Դու մի՛ լաց լի, յի՛ս իմ լալու:

Ման իմ գալի դիդարի հիդ,
Վունց ղարիբ բըլբուլ խարի հիդ.
Դու վարթի հիդ, յիս յարի հիդ,
Դու մի՛ լաց լի, յի՛ս իմ լալու:

Սալըբու Երման կանաչ իմ,
Յի՛կ, խո՛սի՛ ձայնիդ ճանանչ իմ.
Դու վա՛րթ կանչե, յիս յա՛ր կանչիմ,
Դու մի՛ լաց լի, յի՛ս իմ լալու:

^
Ղարիբ բըլբուլ՝ ձայնըդ մալում,
Տիս ու դուն Էրվինք մե հալում.
Սայաթ Նովենն ասաց՝ գա՛լում,
Դո՛ւ մի՛ լաց լի, յի՛ս իմ լալու:

ԽՈՍԿԻՐԸԴ ՄԱԼՈՒՄ ԻՄ ԱՐԻ

Էսպես մոխամմազ-բաչաթի, Արութինի ասած:

ԺԱ. (13)

Խոսկիրըդ մալում իմ սրի՝ անարատ մաքուր իս, ա՛խպեր.
Օսկե փարշումը լըցըցած անմահական ջուր իս, ա խպեր,
Խըմողը փո՛ւնց կու կըշտանա՝ դուն կաթնե ախպուր իս, ա խպեր.
Աշխարքը ծով՝ դուն մեչը նավ, ման գու քաս փըրփուր իս, ա խպեր
Վախում իմ, թե ինձ էլ էրիս՝ անհանգչելի հուր իս, ա՛խպեր.

Հուր իս՝ էշխով կըրակած,
Խոսկ իմ ասում առակած,
Իմ սիրմա-էրծաթ ախպեր՝
Օսկեջըրով վարակած:

Աջաբ միգիդ ի՞նչ իս կամում, ի՞նչ է ասում էտ քու փալըդ.
Իսկի չի՛ս գալի, չի՛ս ասում՝ աջաբ ի՞նչ է, բա՛նդա, հալըդ.
Ասովաճ վրկա, սիրտըս էրից ջեյրանի նըման ման գալըդ.
Յիս քիզանից չի՛մ հիռանա, թեգուզ դուս գա խաթ ու խալըդ.
Թեգուզ սիրիս, թեգուզ ասիս, թե գուզե հանփուրիս, ա խպեր:

Հանփորիմ սիրով հանփոր,
Վունց օր խեչին է դաստոր.
Օվ քիզ խայան մըտիկ տա՝
Դառնա էրկու անկով կոր:

Քիզիդ բաս օ՛վ կարա բըռնի՝ հազար բաբաթ բառ իս էլի.
Խոսկիրըդ անգին ջավահիր՝ Աամավորու ճառ իս էլի.
Հուտըդ աշխարքս է գավթի՝ բալասանի ծառ իս էլի.
Չը կա քիզ պես էշխի ջունուն՝ կըրակ նընգած վառ իս էլի.
Ծատ մարթի քիզիդ կու էրիս, էտ լիզվի տեր վոր իս, ախպեր:

Վոր յիս ասիմ իմացի,
Էշխի մեչը հիմնացի.
Ինձ հուրյան բիրյան արիր,
Ասում իս թե՛ դիմացի:

Խիլքըս գըլխեսես տարիլ իս, լիրթ ու թուքըս զարդ իս արի,
Սիրտըս փորումըս սպանեցիր, էշխեդ քիզի նարդ իս արի,
Ինձ հուրյան բիրյան շինեցիր, աջա՞բ դուն էլ դարդ թս արի,
Ցիփ քի սիրով մեչման անիմ, վի կա՛ցի, թե սարդ իս, ա՛րի.
Ուրախա ցի, ուրախա ցու, չունքի միզ մող հուր իս, ախպեր:

Հո՛ւր իս, սիրով, սիրական,
Քիզի հուլլուդ պատվական,
Հազար թուրլու կերակուր,
Սուրփ գինի անապական:

Համաշա իմ յարի ճանփին կանգնած իմ՝ տալիս իմ դովա.
Աշխարքն աշխարով կըշտացավ, իմ սիրտը քիզանից սով ս.
Սը՛րե, շա՛ղ տու վուտիդ տակը, էշխեդ դառա հավաջովա.
Իսկի չիս գալի, չիս ասում՝ խի՛տս իս լալիս, Սայաթ Նո՛վա,
Չըլի՞ միտկըդ մուրըվիլ է, սրտումըդ պըխտուր իս, ախպեր.

Պըխտուր սիրտըդ պարզ արա,
Բլբուլի պես փարզ արա,
Աստըճուն փառք քաղկունն իս՝
Գարդըդ խանին արզ արա:

ՇԱՏ ՄԱՐԹ ԿՈՍԵ

Էսպես վարսաղ, Արութիցի ասած, մե սիրունի վրա:

ԺԲ (20)

Շատ մարթ կոսե՝ յիս յարեմեն հասրաթ իմ՝
Լեյլի-Մեջլումն էլ չէ էլի է՛ս հալով.
Մարթ պիտի համաշա բերանըդ տընդդե՝
Խոսկ իս ասում առակավոր-մասալով:

- Լիզուդ քաղցր ունիս՝ շաքար ու շարթին.
Մազիրըդ ոեհան է՝ փաթըթած վարթին.
Քի զարթարած տեսնիմ յիդ ծաղկազարթին՝
Հաքիլ ըիս զար զարբաքը՝ խաս ալով:

Յա՛ ինձի կորցրեք, յա՛ մե բան արեք,
Խփե՛ցեք մե տիղըս, մե նշան արեք,
Թեզուզ էստու համա քարասայան արեք՝
Չի՛մ կըշտանում գոզալի հիդ խոսալով:

Աջաբ վո՛ւնց դիմանամ լիս էս չափ դարին,
Աճկեմես արտասունք՝ դուս գու քա արին,
Յորն իր շաբաթով կարոտ իմ լարին,
Վունց օր ղարիբ բըլբուլ՝ վարթին տիսալով:

Խիլքըս տարավ՝ ջադուքարին չի՛մ տեսի.
Բենուրվարթին, բեիղրարին, չի՛մ տեսի.
Սալաթ Նուլեն ասաց՝ լարին չի՛մ տեսի.
Ման իմ գալի արտասունքըս հուսալով:

Գրված է
1911 թ. 12
հունիսի 15-ին
Երևանում

Հայտնի է, որ 1911 թ. 12
հունիսի 15-ին Երևանում
գրված է 1911 թ. 12
հունիսի 15-ին Երևանում

ԻՆՁ ՈՒ ԻՄ ՄԻՐԵԿԱՆ ՅԱՐԻՆ

Էս էլ Գիբա ու յինգիդունիայի ձեռնում, հանգր ղազալի.
Արութինի ասած, քրոնիկոնի 447ին:

ԺԳ. (57)

Ինձ ու իմ սիրելուս յարին մի տարի բերած գիդենաք.
Ա իս քաշելեն սրբոխս մեշը արունը մերած գիդենաք.
Գիշիր-ցերեկ յարի խախուռ ջիգարըս էրած գիդենաք.
Անկըս թաց, բերանըս ցամաք, լիզուս յիդ քերած գիդենաք:

Սիրաբըս փուրումըս թուլացավ անգալներու զախ անելեն,
Ուշկ ու միտկըս խառնըվեցավ խուռը-խուռը խաղ հանելեն,
Անկեմես ջուհարը գընաց՝ յարեն կարոտ՝ ա իս անելեն.
Է՛լ ապրելու ումիկ չունիս, իմ օրըս կերած գիդենաք:

Էրած խորված ման իմ գալի, մե տիղ չը կա մար ունենամ.
Լիզվով չիմ կանացի ասի, թեգուգ խոսկըս փար ունենամ.
Ափսուսալու հազար ափսուս, յիս Լ՛ւ ղադա դար ունենամ.
Էշխեն ուշկ ու միտկըս կապած, ինձ ջըրի տարած գիդենաք:

Սիրտըս փութումըս որքուր է, ալ աճկիրըս լաց է անում.
Ծովը նընգած ամբի նըման դոշս ու յախես թաց է անում.
Քանի վուր մըհլամ իմ դընում, դուգունս է՛լ խիստ բաց է անում.
Հալվեցա, արնաքամ էլա՝ յարես յիդ արած գիդենաք:

Օվ տեսնում է, է՛ս է ասում՝ «վա՛յ քու դարին, Սա՛յաթ Նովա,
Համաշա քիզ պիտինք տեսնի աճկըդ արին, Սա՛յաթ Նովա,
Ինչո՞վ չէլավ, չըոաստ էկար մե լավ յարին, Սա՛յաթ Նովա».
Ումբըրս էրագի պես գընաց՝ ծառըս չը խերած գիդենաք:

[1759]

ԷՆԴՈՒՐ ԱԾԿԸՍ ՉԷ ՑԱՄԱՔՈՒՄ

Էս էլ Դիբա ու յինգիդունիայի ձեռնում. Արուսիկի ասած,
հունիս, բրոնիկոնի 446ին:

ԺԴ (33)

Էնդուր աճկըս չէ ցամաքում՝ սրբոտիս մեշը արին մընաց.
Վունչիչ դարով չը լավացավ՝ մըհլամըս յիդ յարին մընաց
Էշխեսնեն հիվանդ պառկեցա, աճկըս ճանապարհին մընաց.
Յիփ մեռա՝ իժում տիս էկավ՝ նազը բեիդրարին մընաց:

Գարունքվան վախտը լըցվիլ է, էրա՛նի ձիզ, ծաղկած վարիբ,
Թե բըլբուլին բաղ դըրգեցիք, մանիշակով լիքը սարիբ,
Բաս ինչի՞ ձեռը չէ գալիս, սալբ ու չինար, էտ ի՞նչ սարիբ,
Շուխկըդ բըլբուլին սըպանից, կարմիր վարթը խարին մընաց:

Ալ պունպունճեն ասաց խափե սարումը դարիբ բըլբուլին,
Յիփ բըլբուլը միտըն ածավ ոեհընով կապած թայգուլին.
Օվ վաղ գընաց՝ վարթը քաղից, չասին՝ թե պետկ է բըլբուլին,
Վա՛յ քու դարին, դարիբ բըլբուլ, վուր լեշըդ չափարին մընաց:

Խոսկիրը քաղցր քաղցր է, լիզուդ շաքար ու նաբաթ է.
Խըմողին վընաս չի անի՝ ձեռիդ բըռնածը շարբաթ է.
Շափաթըն-օխտն օրը՝ ասի քու հաքածն ուրիշ բաբաթ է.
Հաքիլ իս բեհեզ ծիրանին՝ ծալած դալամբարին մընաց:

Աշուղի լիզուն բըլբուլ է, օրհնանք ունե, նալլաթ չը կա.
Շահի մող խոսկն անց կու կենա, սրպանելու ջալլաթ չը կա.
Հեքիմ ու դադաստան չը կա, մե դըրուստ ադալաթ չը կա.
Մե մարթ չը կէր՝ ազատիլ էր, Սալաթ Նովեն դարին մընաց:

[1758]

*

7/

7

7

7

ՉԻՍ ԱՍՈՒՄ, ԹԵ ԼԱՑ ԻՍ ԷԼԻ

Էսպես թապիբ.

ԹԵ (41)

2 Ի՛ս արում, թե լաց իս էլի,
Բարով տեսա, իմ սիրեկան,
Վարթի նրման բաց իս էլի
Դարերով,
Խարերով.

Բարով տեսա, իմ սիրեկան:

Ա՛րի, մե դարդըս իմացի,
Էշխեսնեղ համա՛ն իմ լացի.
Օրըս էսպես անց է կացի
Դարերով,
Դարերով.

Բարով տեսա, իմ սիրեկան:

Յիփ կու հաքնիս ալ ու ստլաս,
Տեսնողին կու շինիս մաս-մաս.

Դռչիդ պիտի լայ ու արմատ
Շարերով,
Շարերով.

Բարով տեսա, իմ սիրելեան:

Յիս քիզ գովիմ խաղի մեշը,
Շամամնիրըդ թաղի մեշը.
Ման իս գալի բաղի մեշը
Յարերով,
Յարերով.

Բարով տեսա, իմ սիրելեան:

Սայաթ Նովեն վո՛ւնց դընջանա,
Անկիրտդ օսկե փընջան ա.
Դուշմանի լիզուն մընջանա
Չարերով,
Չարերով.

Բարով տեսա, իմ սիրելեան:

ՉԵՆԸՆ ԶԱՂՅԸՐ ՈՒՆԻՍ

Վախիս, էսպես լավ յարի վրա, Արութիցի ասան:

ՓԶ (19)

2 Ենրդ քաղցրր ունիս՝ լամգով կու խոսիս
Նա պահե քիզ, ունն օր ծառա իս, գո՛գալ,
Մենկրդ ջեյրանի է, ոսնգրդ՝ շաքարի
Փոսնգրստանու էկած խարա իս, գո՛գալ:

Ղումաշ ասիմ՝ շուրեղեն է, կու մաշվի,
Սալքի ասիմ՝ ախրր սին օր կու տաշվի,
Զեյրան ասիմ՝ շատ մարթ քիզիդ կու լաշվի,
Բաս վո՛ւնց թարիսի անիմ՝ մարա իս, գո՛գալ:

Թե մսնիշակ ասիմ՝ սարենեն կոսին,
Թե ջավահիր ասիմ՝ քարենեն կոսին,
Թե վուր լուսին ասիմ՝ տարրենեն կոսին,
Արեգագի նըման փարա իս, գո՛գալ:

25

Գուզիմ թե համաշա դրուանըդ գամ ուխտ,
Աճկիրըդ, կարմիր վարթ, նուր բացարած տուխտ,
Լիզուդ՝ գրրիշ ունիս, ձեռըդ՝ գուլգազ թուխտ.
Ծովեմեն դուս Էկած գարա իս, գո՛գալ:

Սիրա սիրմըդ սրբոխ մեշը ցանեցիր,
Նազ ու ղամզով, յա՛ր, իմ հոքիս հանեցիր,
Է՛ս քու Սալաթ Նովուն դուն սրպանեցիր
Գըլխիդ Էկած ղադեն առա յիս, գո՛գալ:

.

Գր
Արմեն
Էր

ԷՍՕՐ ԻՄ ՅԱՐԻՆ ՏԵՍԱ

Էսպես լավ մոխամմազ, Աքոթիհի սասած:

ԺԷ (14)

Էսօր իմ յարին տեսա բաղչի մեշը ման գալով,
Գեդիկը զարթարվեցավ իմ յարի օսկե նալով.
Բըլբուլի պես պոռոտ էկա վարթի վրա, ձեն տալով.
Չունուն էլավ խիլքըս գըլխես, սիրոս տխուր, աճկա լալով.
Չուս ունիմ իմ ստեղծողենեն՝ մեր դուշմանն ըլի էս հալով:

Յա՛ր, էտ քու նազ ու ղամզով ջանս փել ու փանդ իս արի,
Խմիլ էս էշխով շարբաթը, պոռչնիրըդ ղանդ իս արի.
Խաթ ու խալով, քաղցր լիզվով շատ ինձ պեսին բանդ իս արի.
Տո՛ւր դանակը, ինձի սպանե, մի՛ ասի՝ թիշխանդ իս արի.
Չունքի մահս յարեմեն է, թո՛ւղ լի մեռնիմ լավ գոզալով:

Տարին-տասներկու ամիս մազիրըդ հուսած կուլի.
Պոռչեմեդ միղր է կաթում, թողնիս՝ յախեդ թաց կուլի,
Գարնան շընչի նըման՝ կարմիր վարթի հիդ բաց կուլի.

Ի՞նչ օքուդ է քու բաղմնչուն՝ հարիք բլբուլը լաց կուլի.
Մուրվաթ չունի՞ս, պտուտ գու քա բաղչի վրա ճըկճըկալով:

Յիփ քու սուրաթը կու քաշին՝ նահչումը շընուք կու տաս.
Կու վառվուսս ճրաքի պես՝ սաղչումը շընուք կու տաս.
Մըշկով լիքը բըրուլի պես՝ թաղչումը շընուք կու տաս.
Բաց կուլիս կարմիր վարթի պես՝ բաղչումը շընուք կու տաս,
Քամին դիբչի փոթլիդ մեչը՝ հուտըդ գու քա վըռվուսլով:

Յիս է՛լ ուրիշ յար չունիս, է՛ս գլխեն վաղ իմացի,
Անգան ա՛րա, մա՛տաղ իմ քիզ, է՛ս խոսկս սաղ իմացի.
Մտիկ ա՛րա քու ստիղծողին, տուզ-նամագ-աղ իմացի.
Սաչաթ Նովին մի՛ ջգրեցնի՝ էշխեմեդ տուսաղ իմացի.
Խիլքս գլխեմես տարիլ իս քու, բեմո՛ւրվաթ, գարդիշ տալով:

ԱՇԽԱՐՈՒՄՍ ԱՆ ՉԻՄ ՔԱՇԻ

Էսպէս Արուօթինի ասած, ով որ սովորի, թողոյթյուն շնորհէ: Էսպէս
 ղալալի, Դաստա բեդաստա թարիփանուրի ձենում, Արուօթեի
 ասած: Սրա հատը դիմացն է*:

ԺԸ (24)

Աշխարումըս ա՛խ չիմ քաշի, քանի վոր ջա՛ն իս ինձ ամա.
 Անմահական ջրով լիքը օսկէ փընջան իս ինձ ամա.
 Նըստիմ, վըրէս շըվաք անիս՝ գարբաք վըրան իս ինձ ամա.
 Սուչս իմա՛ցի, էնէնց սըպանէ, սուլթան ու խան իս ինձ ամա:

Մեճկըդ սալք ու չինարի պէս, ոանգըդ փըրուանգի ատլաս է,
 Լիզուդ շաքար, պոռշըդ ղանդ, ակոեքըդ մարքրիտ ավմաս է.
 Օսկու մեչը մինա արած, անկիրըդ ակնակապ թաս է.
 Պատվական անգին ջավահիր, լալ-բադեշխան իս ինձ ամա:

Յիս էս դարդին վո՛ւնց դիմանամ՝ մագա՛մ սիրտըս ունիմ քարած,
 Արտասունքս արուն շինեցիր, խիլքըս գըլխէս ունիմ տարած,
 Նոր բաղ իս, նոր բաղչի մեչը, բուրբըդ վարթով չափարած.
 Վըրեդ շուռ գամ բըլբուլի պէս՝ սիրով սեչրան իս ինձ ամա:

* Տես՝ խաղ ԺԹ (23): Ծ. խ.:

Քու էշխըն ինձի մաստ արավ. յիս զարթուն իմ, սիրտըս է քընած.
Աշխարըս աշխարով կըշտացավ, իմ սիրտըս քիզնից սով մընաց.
Յա՛ր, քիզ ինչո՞վ թարիփ անիմ՝ աշխարումըս բան չը մընաց.
Կրա՛կե, ծովեմեն դուս էկած, ուշ ու ջեյրան իս ինձ ամա.

Ի՛նչ կուլի մեկ հիդըս խոսիս, թե վուր Սալաթ Նովու չար իս.
Շուխերդ աշխարըս բըռնիլ է՝ արեգագի դեմը փար իս.
Հուտով հիլ, միխակ, դարչին, վարթ, մանիշակ, սուսանբար իս,
Կարմըրագուն՝ դաշտի ծաղիկ, հովտաց շուշան իս ինձ ամա:

ԻՆՁ ՍԻՐԵՑԻՐ, ԷՇԽԸ ՆԸՆԳԱՐ

Նազալի. Էսպես Արուօթիճն ու իր սիրեկանը որ խոսել են՝ Էն է, սիրեկանը Լս ասել է ուղղակի Սաչաթ Նովայի Էրեսին, քրոնիկոնի 442ին. Լսպես ասել է մեկ հավատարիմ յարը և մյուս Էրեսին Սաչաթ Նովեն, սարիլի 1, քրոնիկոնի 442ին:

ԺԹ (23)

Ինձ սիրեցիր, Էշխը՝նընգար, խաղի դավթար իմ քիզ ամա.
Սի՛ քաղի փըշի ծաղիկը՝ վարթ, սուսանքար իմ քիզ ամա.
Չիմ թողնի արեգագումը՝ բաղշի սաջար իմ քեզ ամա.
Յիս քու մահը վո՛ւնց կու խընդրիս՝ նուղլ ու շաքար իմ քիզ ամա.

Է՛լ քու բաղին մըտիկ արա, ուրիշ բաղեն վարթ չին տա քիզ.
Լև ու հացը մի՛ դեն գըցի, շափթենը մեկ մըտիկ տու միզ,
Թեգուզ աշխարհըս պըտուտ գաս՝ չիս տեսնի ինձի պես ա՛ղիզ.
Թսսք ուրիշ գոգալ չը սիրիս՝ իղրարով յար իմ քիզ ամա:

Թաք յիս մորես չէի ծընի, վա՛՛ն Էն օրին՝ յիս քիզ տեսու.
Ի՛նն բլբուլ իս, յիս կարմիր վարթ, չասիս, թե՛ վարթը ջալդ կենա.

Մե՛ փութըր էտենց դիմացի, շուտով Հընդաստան մի՛ էհա.
Անգործի, անխարջ ու քրոհի՛ մանդիլի գար իմ քիզ ամա:

Աստված վընա, դիմիշ արած գըլուխըս քիզ մատաղ ըլի.
Յի կ քիզիդ սիրով դամ անիմ, օվ գուզե բեդամաղ ըլի.
Յիս քու խոսկեն չիմ անց կենա, թաք քու դամաղը չաղ ըլի.
Թեգուզ անմահութին ուզիս, սիրով կու ճարիմ քիզ ամա:

Քու դարդըն ինձի պատվեցուց. ո՞ւնըն աւիմ, Սա՛յաթ Նովա.
Մի՛ գըցի ձեռնեմեն ձեռը՝ օսկե թասս իմ, Սա յաթ Նովա.
Փռանգըստանու միչեն էլած՝ գար ատլասս իմ, Սա՛յաթ Նովա.
Ծալե դավթարըդ, դուրթին դի, ոանգ ու ոութար իմ քիզ ամա:

~~ԻՆՉ ԿՈՆԻՍ ՎԵՔԻՄԸ~~

Էսպես Շիրվանի հանգում, որ ասում են **Յուարումգրան:**
Սեպտեմբերի 3, քրոնիկոնի 444ին:
Էսպես Արութինն ու իր սիրեկանը որ խոսող են, ~~էն, էն է:~~

Ի (26)

Ի՛նչ կոնիս հեքիմը, ի՛նչ կոնիս ջարեն,
Քու տըվածը ուրիշ դիղ է, ուրիշ դիղ:
Էրում է մըհլամը, չէ լավնում յարեն.
Քու տըվածը ուրիշ դիղ է, ուրիշ դիղ:

Ասաց թե՛ հիռա ցի գըլխենես, գընա.
Քու ասածը ուրիշ տիղ է, ո՛ւրիշ տիղ.
Էտ քու արարմունքսը քիզի չի մընա,
Քու ասածը ուրիշ տիղ է, ո՛ւրիշ տիղ.
ուրիշ տիղ, ամա՛ն, ո՛ւրիշ տիղ:

Ասի թե՛ էշխենեդ չիմ հանքչում տանրս,
Չեռնիրրս թըլացավ՝ չէ շինում բանրս,
Էրվեցավ ջիգարրս, մաշվեցավ ջանրս,
Քու տըվածը ուրիշ դիղ է, ո՛ւրիշ դիղ:

www.a-pdf.com
Ասաց՝ իմ դիմանալն քիզ չը կա չարս,
Գընա՛, թե խիլք ունիս՝ գլխիդ ճար արա,
Թե չէ՛ անիլ կու տամ քիզ փարս-փարս.
Քու ասածը ուրիշ տիղ է, ո՛ւրիշ տիղ:

Յիս բըլբուլ իմ, վարթըս մընաց խարումը.
Կըրակ դըրիք սըրտիս խուցի յարումը.
Վո՛ւնց գըրանքումը կա, վո՛ւնց դավթարումը,
Քու տըվածը ուրիշ դիղ է, ուրիշ դիղ:

Ասաց թե՛ քի գարար շինեցիր շահըդ.
Կըտրեցիր ադաբըդ, կըտրեցիր ահըդ.
Մի՛ վիթի արունըդ, մի՛ շանց տա մահըդ.
Քու ասածը ուրիշ տիղ է, ո՛ւրիշ տիղ:

Ասի թե՛ մագիրդ սիրմա սիմ իս անում,
Հենց գիդիս՝ չի՛մ գիդի, յա ր, չիմ իմանում.
Սերըդ ինձ մահ դառավ՝ էլ չիմ դիմանում,
Քու տըվածը ուրիշ դիղ է, ուրիշ դիղ:

Թարավորի թագի լայիդ քարըն իմ,
Ծիրիցի պես Փահրադի դիդարըն իմ,
Յիս է՛ն գըլխեն Սայաթ Նովու յարըն իմ,
Քու ասածը ուրիշ տիղ է, ո՛ւրիշ տիղ:

Հիդըս խոսի, մի՛ կենա խըռովի պես.
Տալդա տըվիր, գեմիս տարար, ծովի պես.
Կու մեռնիս, չի ս տեսնի Սայաթ Նովի պես.
Քու տըվածը ուրիշ դիղ է, ո՛ւրիշ դիղ:

ամա՛ն, ո՛ւրիշ դիղ:

[1756]

ԱՆԳԻՆ ԱԿԸ ՎԸՐԵՂ ԾԱՐԱԾ

Էս էլ Դիբալի հանգում, Արուծինի ասած Աստված թողությունն
շնորհն սիրեկանեմեն սպանած Արուծին Սալաթ Նովին:
Քրոնիկոնի 446ին:

ԻԱ. (34)

Անգին ակը վըրեղ շարած, անբան օսկու ուխտ իս, գո՛գալ.
Աստված քիզ ու նըրան պահե, ում հիդ վուր նըվախտ իս, գո՛գալ.
Բըլբուլին լիզու շինեցիր՝ դուն վարթի դըրախտ իս, գո՛գալ.
Վարթը մե ամիս ումբր ունե՝ դուն ամենան վախտ իս, գո՛գալ:

Մեմեկ-մեմեկ է՛լ չի ասվի՝ թարիվըդ դառավ քուլիչով.
Պատիրըդ գարով գարբարով, դոշամեդ խալով խալիչով,
Տախտակնիրը էրծաթեմեն, միխիրը օսկե գուլիչով.
Խոսրով փաշայեմեն թողած, դուն թովուզի տախտ իս, գո՛գալ:

Սկանդարի Զուլդարի թողած ջավահիր իս, անգին լալ իս.
Դանգը դանգի միչեն հանած, լիդ քաշած մըսխալ-մըսխալ իս.
Յիփ դուն սեյրանգահը կեհաս, օչ օվ այնումըդ չէ գալիս,
Փաք շունիս փաշագադեմեն, անդամ, առանց սախտ իս, գո՛գալ:

Թեգուզ մըտոք ճարտար ըլի, կանց Սողոմոն դադա ըլի,
 Թեգուզ մարքարիտով լիքը, թեգուզ սադափ սադա ըլի,
 Թեգուզ արեգագ, լուսնիակ, թեգուզ հուրիզադա ըլի,
 Էդ քու ամեն մարիփաթով դիփունին կու ախտիս, գո՛գալ:

Յիրգնուց վըրեդ ձուն է Էկի՝ փունջ մանիշակ նուր իս, ջա՛նում.
 Մողըդ նըստողը կու էրվի՝ Էտ նագի տեր վուր իս, ջա՛նում,
 Դիռ Սայաթ Նովեն չէ մեռի՝ դուն ինչի՞ տըխուր իս, ջա՛նում.
 Թաք յի՛ս մեռնիմ՝ դուն սաղ ըլիս, գերեզմանըս վաղ տի ս, գո՛գալ:

[1758]

ԷՇԽԵՄԵԴ ՀԻՎԱՆԴԱՑԻԼ ԽՄ

Էսպես Արուֆինի սասած, քրոնիկոնի 446ին:

ԻԲ (86)

Է շխեմեդ հիվանդացիլ իմ, դիդի համա իմ լալի.
Վախում իմ, թե դարդը հալե, յիդի համա իմ լալի.
Ըանի կարքած վեքիլի պես գիդի համա իմ լալի.
Տանեն դուս արածի անման տիդի համա իմ լալի:

Մե տիդ հուքմի-հեքիմ չը կա՝ դուռը էհամ, կանչիմ հարա.
Վի կեճա Լողման հեքիմը, բայքամ դարդիս անե չարա.
Տի՛ս, թե ինչպե՛ս է շրփոթվի, դուն իմ խի՛լքին մըտիկ արա,
Ջուրն էկավ, գերանըս տարավ, ծիդի համա իմ լալի:

Սիրտըս էշխեմեն էրած է, դուգունը, դադը ի՛նչ կոնիմ.
Վո՛ւնց ձորա ունե, վո՛ւնց չափար, յիս էճպես բադը ի՛նչ կոնիմ:
Անդի լարը կըտըրվիլ է, դարդակ սադադը ի՛նչ կոնիմ.
Նիտըս քարումը կտտեցի, թիդի համա իմ լալի:

Վախամբ գիրքս չէ գրբում՝ մե չուրացած թանքի նրման.
Խոսկիրքս մե-մեկ չի ասվի՝ իմաստներու բանքի նրման.
Մեչը չիմ կանացի մըտնի, ծովի ծածկած վանքի նրման.
Խոստովնահերքս հիռացավ, միդի համա իմ լալի:

Գիղումը՝ մեյիք-տանուտեր, քաղաք տիղը՝ սուլթան-խան իս.
Բաղումը՝ վարթ ու մանիշակ, սարումը՝ սընբուլ սուսան իս.
Վարույ ունե Սալթա Նովեն՝ թաք քու ձեռով դուն սըլյանիս.
Մեռնելուս համա չիմ հոքում, ցիդի համա իմ լալի:

[1758]

ԳՅԻ ԲԻ

ԳՅԻԸՆ ԳՅԻԼԻԿ

ԳՅԻ

Գ

ԳՅԻ

ԳՅԻ

ԳՅԻ

ԳՅԻԸՆ ԳՅԻԼԻԿ

ԳՅԻ

ԳՅԻԸՆ ԳՅԻԼԻԿ

ԳՅԻԸՆ ԳՅԻԼԻԿ

ԳՅԻԸՆ ԳՅԻԼԻԿ

ԳՅԻ

ԳՅԻ

ԳՅԻԸՆ ԳՅԻԼԻԿ

ԳՅԻԸՆ ԳՅԻԼԻԿ

ԳՅԻ

ԳՅԻԸՆ ԳՅԻԼԻԿ

ԳՅԻԸՆ ԳՅԻԼԻԿ

ԳՅԻԸՆ ԳՅԻԼԻԿ

ԳՅԻԸՆ ԳՅԻԼԻԿ

ԳՅԻ

ԳՅԻԸՆ ԳՅԻԼԻԿ

ԳՅԻԸՆ ԳՅԻԼԻԿ

ԳՅԻԸՆ ԳՅԻԼԻԿ

Handwritten mark

ՇԱՏ ՍԻՐՈՒՆ ԻՍ, ՇԱԽԱԹԱՅԻ

Էս դիվանի [Ա] խիստ լավն [Է], օվ օր սովրի օղորձի ախի:
Հիմի գուզիմ թե հայեվար ախիմ: Ամեն աստուծ, լիս՝ մրդդբաու
վորթի Արութինս, պրստուց ինչրու շարսուն տարին գրոխ դրի
ամենան խաղին, ամա սորբ Կարապիտի կարողութենով սովրեցա
քամանչեն ու շո [Ա] գորն ու [թ] ամբուրեն:

ԻԳ. (4)

Շատ սիրուն իս, **Շախաթայի**, ասողին՝ խար չիս անի.
Անջաղ գրցիս էշխի մեչը, չիդ կեհասս՝ քար չիս անի:

Էշխը հեատի կրրակ ունի վո՛ւնց կու էրվի, վո՛ւնց կերթա.
Թեգուզ անգիս ծովի մեչը՝ հովնալու ճար չիս անի:

Քաս աշուղը վո՛ւնց դիմանա էս քու տրված կեծակուն,
Վուն ինքնակալ թաքավոր իս՝ բեհուբագար չիս անի:

Թե վոր սարերուն հանդիբիս, կո հալիս մումի լըման.
Թե վոր քաղաք տիղ հանդիբիս, կո քանդիս, վար շիս անի:

Իսկի բեհուբազար չունի Ծախաթայի չասողը.
Է՛նդու համա, Սա՛ջաթ Նովա, Էհտիբար շիս անի:

[1752?]

ՅԻՍ ԶՈՒ ԱՆՄԵԹԸ ԶԻՄ ԳԻՂԻ

Թապիբ, Էսպես Արուսեանի [ասած]:

ԻԳ (12)

Յիս քու ղիմեթը չի՛մ գիղի՛
Չավահիր քարի նըման իս.
Տեսնողին Մեջում կու շինիս,
Լեյլու դիդարի նըման իս:

Աշխարումըս իմը դուն իս,
Բեմուրվար իս, մուրվար չունիս.
Պըռոշնիրըդ նաբար ունիս,
Անդ ու շաքարի նըման իս:

Դադա պիտի՛ թարիփդ ասե,
Ակոեքըդ յահուր-ալմաս է,
Ռանգըդ փըռանգի ատլաս է,
Չար ղալամքարի նըման իս:

Մագիրըդ Երման ռեհանի,
Դուն ուրիշ խիալ մի՛ անի,
Ռահմ արա, հոքիս մի՛ հանի,
Մուրվաթով յարի Երման իս:

Վո՛ւնց դիմանամ Էսչաի շարին,
Անկեմես կաթում է արին.
Սա՛յաթ Նովա, Գազլու լարին՝
Գընած Գոքարի Երման իս:

ԹԱՄԱՄ ԱՇԽԱՐ ՊԸՏՈՒՏ ԷԿԱ

Էս էլ Դիբա ու յինգիդունիացի հանգում, որ մուսանդասու պես
կասեն. Արութինի [աամ], քրոնիկոնի 446ին:

ԻԵ (35)

Թամամ աշխար պըտուտ էկա, չը թողի Հաբաշ, նազա՛նի.
Չը տեսա քու դիդարի պես՝ դուն դիփունեն բաշ, նազա՛նի.
Թե՛ խամ հաքնիս, թե՛ զար հաքնիս, կու շինիս դումաշ, նազա՛նի.
Էնդու համա քու տեսնողը ասում է՝ վա՛շ-վա՛շ, նազա՛նի:

Դուն պատվական ջավահիր իս, է՛րնեկ քու առնողին ըի.
Օվ կու գըթեն՝ ա՛խ չի քաշի, վա՛՛ջ քու կորցընողին ըի.
Ափսո՛ւս վուր շուտով մեռիլ է, լուսը քու ծընողին ըի.
Ապրիլ էր, մեկ էլ էր բերի քիզի պես նաղաշ, նազա՛նի:

Դուն է՛ն գըլխեն ջուհարդար իս, վըրեդ զարնըջան է քաշած.
Դաստամագիդ թիլի մեշը մե շադա մարջան է քաշած.
Աճկիրըդ օսկե փիպա՛ չարխեմեն փընջան է քաշած.
Թերթերուկըդ՝ նիտ ու նաշտար, սուր դալամթըրաշ, նազա՛նի:

Էրեսըդ՝ փարսեվար ասիմ, նրման է շամս ու համարին.
Բարակ մեճկիդ թիրման շալը նրման է օսկե քամարին.
Ղալամը ձեռին չէ կանգնում, մաթ շինեցիր նաղըշքարին.
Յիփ նըստում իս՝ թուրթի հուշ իս, յիփ կանգնում իս՝ ուաշ, նազա՛նի:

Յիս է՛ն Սաչաթ Նովասին չիմ, վուր ավգի վըրա հիմնանամ.
Աջաթ միգիդ ի՞նչ իս կամում՝ սրրտեդ մե խաբար իմանամ.
Դուն կըրակ, հաքածըդ կըրակ, վո՞ր մե կըրակին դիմանամ.
Հընդու ղալամքարու վըրեն ծածկիլ իս մարմաշ, նազա՛նի:

ԳՈՒԶԻՄ՝ ՈՒՄԲՐԸՍ ՀԵՆՑ ԱՆՑ ԿԱՑՆԻՄ

Մոխամմազ. Արութիւնի [ասած]:

ԻԶ (15)

Գուգիւմ՝ ումբրըս հեւնց անց կացնիւմ՝ օրըս մուննաթ չը քաշե-
թեգուգ հազար դարդ ունենամ՝ դարըս մուննաթ չը քաշե.
Վաստ անիւմ, բարու հանդիբիւմ՝ չարըս մուննաթ չը քաշե.
Գըլուխըս չարեն ուղ անիւմ՝ սարըս մուննաթ չը քաշե:
Էրեսըս հաչալու պահիւմ՝ արըս մուննաթ չը քաշե:

Հիոու տիղացեն գալիս իմ, խիլքի դարաթ շահ իմ բերի.
Հուցթես լիքն է անգին լալով, ջալահիրշուն ահ իմ բերի.
Հընդու միշենեն դուս էկած դիմեթով մաթահ իմ բերի.
Տեսնողը թահրը չի գիդի՝ մե հեստի քարգահ իմ բերի.
Հեստի տիղ դուքան բաց անիւմ՝ գարըս մուննաթ չը քաշե.

Մե բիոըս փոանգի ատլաս է, տալիս է շովղ ու շափաղաթ.
Մե բիոը գար դալամքարի, տիղ ունի վունց օր մաքաղաթ-
Մե բիոըս Չինումաչիւնի կու առնե թամամ փարադաթ.

Մե բիռը յինգիդունիս, մե բիռը փաշայի խալաթ,
Վո՛ւնց ձիվի գուգե, վո՛ւնց կըտրիլ՝ կարըս մուննաթ չը քաշե:

Մե բիռը յըրմըզ ու գափոանգ, մե բիռըն էլ գանչափիլ ա.
Մե քանի բիռըս դարիչին, մե բիռըն էլ ղարանփիլ ա.
Բերնիրը վըրա չէ գալիս, հակնիրըս է սիլա-սիլա.
Անտակ ծովի միշեն հանաճ ակնիր ունիմ՝ լալ ու թիլա.
Մարքարիտըս շադա-շադա՝ շարըս մուննաթ չը քաշե.

Ծատ մարթ էստունք կու իմանա, կոսե՝ հալքաթ սա գանգին ա.
Չին գիդի թե ուշկ ու միտկըս հազար մե բարթաթ հանգին ա.
Մարիփաթով քաղցըր լիզուն դիփունի վըրա ալնգին ա.
Սալաթ Նովեն էնգուր գու լա՝ գրյուխը մահու ճանգին ա,
Ասովաձ սիրողն ինձ ազատե՝ յարըս մուննաթ չը քաշե:

ԴՈՒՆ Է՛Ն ՀՈՒՐԻՆ ԻՍ

^
Վափիա-յարանա, Արութիճի ասած:

ԻԷ (17)

Գուն է՛ն հուրին իս, վոր գեմի կու զավթե,
Չունքի ինձ զավթեցիր խափով, նազա՛նի.
Արիվիք, արիվնուտ, հարավ ու հուսիս՝
Չը կա քիզի նըման չափով, նազա՛նի:

Շատ մարթ քու էշխեմեն կու դառնա յիզիդ.
Ա՛րի մե ոահմ արա, լա՛վ կացի միզիդ.
Գուզիմ թե համաշա դամ անիմ քիզիդ՝
Սանթուրով, քամանչով, դափով, նազա՛նի:

Դարդիրըս շատացավ՝ ասիլ իմ ուզում.
Աճկեմես արտասունք հուսիլ իմ ուզում.
Համաշա, յա՛ր, քիզիդ խոսիլ իմ ուզում.
Սիրտըս չէ կըշտանում գափով, նազա՛նի:

Հայալու իս՝ ադաբ ունիս, ար ունիս.
Ջեռիդ դաստա կապած սուսանբար ունիս.
Տո՛ւր, ինձի սըպանե՛ իխտիար ունիս.
Հենչանք ըլի՛ կենաս բափով, նազա՛նի:

Սայաթ Նովեն ասաց՝ արզ անիմ խանին.
Վարույ ունիմ՝ քու խաթրու ինձ սըպանին.
Հենչանք ըլի, յա՛ր, գաս իմ գերեզմանին,
Ածիս խուղը վըրես ափով, նազա՛նի: /

ԱԶԱԲ ՔՈՒ ՍԻՐՏԸՆ ՕՎ ԾԻՆԻՑ

[Արուսեան յի ասած, քրոնիկոնի 447իմ:

ԻԸ (49)

Աջաբ քու սիրտըն օ՛վ շինից՝ խոնարից, հիզնից բեղամաղ.
Քանի գուգե մարթ վուր հարփի, վո՛ւնց կուլի վազնից բեղամաղ.
Յա՛ր, յիս քիզ ի՛նչ գեթ իմ արի նըստած իս միզնից բեղամաղ.
Քամեցիր էջիսիդ մանգանով, յիս պիտիմ քիզնից բեղամաղ:

Ինչ քիզանից հիտացիլ իմ, իմ ջանումբս ջան չէ մըտի.
Ուշկ ու միտկըս դուն իս տարի, ձեռիս մեչը բան չէ մըտի.
Հենց գիդիմ՝ թե չուրս տարի է քաղաքը քարվան չէ մըտի.
Ռախտարի նըման նըստած իմ՝ իջարից, միզնից բեղամաղ:

Հալբաթ սերը կես է էլի, վուր միզի ատիլ է ուզում.
Չուրս տարեկան էրեխի պես՝ յարբս խըրատիլ է ուզում.
Բըռնիլ է էջիսի դանակը, սիրտըս կըտրատիլ է ուզում.
Շատ մարթ կա նըստած լաց լելիս, գոզալի նազնից բեղամաղ:

Թեզուզ իմա՛ցի, կարթա՛ցի իմաստնասիրաց առակը.
Էշխեմեդ ջունուն իմ էլի, վեր էկավ սըրտիս վարակը.
Աստված վըկա, մարթ չը քաշե, դըժար է էշխի կըրակը.
Տեսա արունուտ ջեյրանը՝ հուրսուրդի նիզնից բեդամաղ:

Անց կացավ աշու [նըվան վախտը] [սալթիքը] խաղալ է ուզում.
Հասավ գարունքվան հուսան[ք]ը, բըլ բուլըն էլ գալ է ուզում].
Սալարթ Նովեն առանց նընգիր ճիտը գ[ը]ցած լալ է ուզում].
[Զար] կորցըրած խոնթկարի պես նըստա[ծ] է խազնից բեդամաղ]:

[1759]

ԴԱՐԴ ՄԻ ԱՆԻ, ՋԱՆ ՈՒ ՋԻԳԱՐ

Էսպես դիվանի, լավ տեղ ասած, որը գրոց հայերեն տառ է,
որը վրաց. թուրքերեն էլ ուզում էի հետը խառնել, բայց չխառնեցի:

ԻՔ (5)

Դարդ մի՛ անի, ջան ու ջիգար, միտկըդ դիվաց չը տեսնե.
Աճկ խավրի, անգամ խուլանա՝ էրեսըդ թաց չը տեսնե:

Վո՛ւնց արեգագը շուխկը տա, վո՛ւնց լուսինը լուս անե.
Ավալ քու տեսնողը մեռնի՝ քիզ գըլխիբաց չը տեսնե:

Դուն գըլուխըդ մահի կու տաս, յիս էլ քեզիդ կու մեռնիս.
Միր էդնեն թամամ աշխարրս սով քաշե, հաց չը տեսնե:

Թե վոր չը գամ ու չը տեսնիմ, հազար բարաթ բան կոսիս. ~
Քաշկա մարթ վո՛ւնց գա, վո՛ւնց խոսի, վո՛ւնց քի տըխրած չը
տեսնե:

Աստուծու բերնեմեն առնիս մըխիթարիչ սուրի հոքին.
Էլ վաղ մեռնի Սայաթ Նովեն՝ ճիտըդ գըցած չը տեսնե:

ԴԻԲԱ ՈՒ ՅԻՆԳԻԴՈՒՆԻԱ

Էս Դաստա բեղաստա խաղի հանգում:

Լ (7)

Դիբա ու յինգիդունիա, զարբար ու զար իս, գովե՛լի.
Հընդու դիարենեն էկած զար դալամբար իս, գովե՛լի.
Ծատ սովդաբար քիզ կու պըտոնե՝ դու անգին քար ես, գովե՛լի.
Անտակ ծովի միչեն հանած անգին գովհար իս, գովե՛լի:

Յիփ դու բաղչեն սեյրան կէհաս՝ ծովի նըման կուտաս ակիդ.
Գըլուխըդ պահելով արա՝ նամ չը դիքչի խաթ ու խակիդ.
Տեսնողը հեյբաթ կու մընա՝ էտ քու սիրուն մահ-ջամակիդ.
Աշխարումըս նուր դուս էկած՝ թագա նուգբար իս, գովե՛լի:

Ա՛րի, միգիդ մե լավ կացի, դուրբան ըլիմ մուրվաթումը.
Ման էկա յիրգիր՝ չը տեսա էտ քու նըման ջուրաթումը.
Վո՛ւնց Հընդու դիարումը կա, վո՛ւնց Փըռանգի սուրաթումը.
Քաշվիլ իս քարգահի մեչը, ուրի՛շ թահար իս, գովե՛լի:

Թարիփըդ դավթար իմ արի, փիլ պիտի, վուր գիրքը տանն.
Դու քու սըտկի հիդ մի՛ էհա, էտ խիալը սրբտեդ հանն.
Մեճկըդ՝ հադիդեմեն քաշած սիրմա մավթուլի նման է.
Աշխարիս շըվաք իս անում՝ սալք ու չինար իս, գովե՛լի:

Յիս քիզանից չիմ հիռանա՝ թե չը հասնի մահիս վադեն.
Յիփ մեռանիմ, շա՛ղ տու վըրես դաստամազիդ թիլի շադեն.
Հենչաք ըլի՝ ուրախ կենաս, Սալաթ Նովեն առնե դադեն.
Շատ մարթ կոսե՝ թե յար ունիմ, դուն ուրի՛շ յար իս, գովե՛լի:

ԷՇԽԸ ՎԱՌԻ ԿՐԱԿ Է՛

Ղափիա. Էսպես աշուղ օղլանի օգուբլամա.
Արութիւնր աւաճ, լավն է:

ԼԱ. (18)

Էշխը վառ կրոակ է՛ երվելով գու քա,
Շատ մարթ կոսէ՛ յիս յարի յիդ ման գու քամ.
Էս դարդենեն օվ չէ քաշի՛ վո՛ւչ քաշե,
Օվ յար սիրե, է՛լ չասե թե՛ ջան գու քամ:

Շատ մարթ կա՛ է՛ն գրիսեն սրրոում ունե դամ.
Բազի մարթ չէ քաշի, էշխենեն է խամ.
Ինչ ասիս կոնիլ տա՛ սերն է անըսկամ.
Հալվեցա, մաշվեցա, էլ ի՛նչ ջան գու քամ:

Էշխը վոր կա՛ հազար բաբաթ հանգ ունե,
Ուշկ ու միտկը կու քընեցնե՛ բանգ ունե.
Բըռնածը չի թողնի՛ դայիմ ջանգ ունե,
Էնդու համա՛ խան յիդ կեհամ, խան գու քամ:

Թե դուն էշխի հիդ ման գալը հարցընիս՝
Չի դիմանա Ռոստոմ Չալը՝ հարցընիս.
Թե բեմորվաթ յարի հալը հարցընիս,
Ասում է թե՛ սուլթան գու քամ, խան գու քամ:

Սալաթ Նուկեն ասաց՝ շատի ջանք դրրի,
Մե բափա չը տեսա հում կաթնակիրի.
Օվ օր ինձ չի սիրի՝ յիս էլ չիմ սիրի,
Սերը սեր կու քերե՛ սիրեկան գու քամ:

ԱՐԻ ՀԱՄՈՎ ԴՈՒԼԼՈՒՂ ԱՐԱ

Հասկես Արուսիանի ասած, քրոնիկոնի 446ին:

ԼԲ (37)

Արի համով հուլլուղ արա, խալխի նոքար Սա՛յաթ Նովա.
Ամեն մարթ չի՛ կանա ճանգի շահով շըքար, Սա՛յաթ Նովա.
Ով քիզի լիղի պարքիվե, դուն տու շաքար, Սա՛յաթ Նովա.
Վաստ արա՛ շուշեղ շը կոտրին, շը խըփին քար, Սա՛յաթ Նովա:

Թեգուզ դըբրատանը պահ տաս՝ ծեծով շի խըրատվի խիվը.
Ինչրու անձեն շը դուս էհա անախտիլի էն շար դիվը.
Բեդասլը՝ ասըլ շի դառնա, թոլով շի սիպտակի սիվը,
Ծուռը փետը շի դըրըստի ոանդան, դուրգար Սա՛յաթ Նովա:

Թեգուզ իմանաս, գիդեհաս աստղիրու համբարքը սիրուն.
Անբարի գործը կորած է՝ կարթա Հարանց վարքը սիրուն.
Ավիտարանի խոսկիրը մարքարիտ է, կարքը՝ սիրուն.
Մի ածի խուզի առչիվը լալ ու գովհար, Սա՛յաթ Նովա:

Թե էս կինաց փառքը շուգիս՝ էն կինաց արմասը կու տան.
Թե հոքուդ խաթիր շալ հաքնիս՝ զար քաշած ատլասը կու տան.
Թե վուր լալով զըխնում անիս՝ անմահացը մասը կու տան.
Խոստոսվանիս արած միխկրդ՝ չանիս ինքար, Սա՛յաթ Նովա:

Վուր տիղ հարսընիք, վուր տիղ սուք, վուր տիղ սոյբաթ խաղ է
ըլում,
Վուր տիղ ժամ, վուր տիղ պատարաք, վուր տիղ սիրով տաղ է
ըլում,

Թե վուր հոքուդ կամքն իս անում, մարմինդ բեդամաղ է ըլում,
Վո՛ւր մե դարդին կու դիմանաս դուն ջըրատար Սա՛յաթ Նովա:

ԲԸԼԲՈՒԼԻ ՀԻԴ ԼՍՑ ԻՍ ԷԼԻ

Բեղիբ ^Աղափի-ի հանգում, թապիբ, Յամանցոց մուղամ:
Քրոնիկոնի 440իև, մարտի վերջին:

ԼԳ (Յ)

Ք ըլթուլի հիդ լաց իս էլի,
Վարթի նըման բաց իս էլի,
Վարթաշըրով թաց իս էլի,
Թաց իս էլի.
Չկա քիզի նման,
Չկա քիզի նման,
Քի՛զ նման,
Քի՛զ նման,
Դո՛ւն իս աննման:

Սիրունութիւնդ էլավ արբար,
Մազիբ ունիս՝ սիմ ու շարբար,
Քի սազ գու քա հուշլու զարբար,
^ԱՂուշլու զարբար.
Չկա քիզի նման,
Չկա քիզի նման,
Քի՛զ նման,
[Քի զ նման,
Դո՛ւն իս աննման]:

Էրեսորդ է շամս ու համար,
Ջանըս դուրս գու քա քիզ ամար,
Մեճկիդ ունիս օսկե քամար,
Օսկե քամար.
Չկա քիզի նման,
Չկա քիզ [ի նման.
Քի՛զ նման,
Քի՛զ նման,
Դո՛ւն իս աննման]:

Հաքիդ գարը ալ իս արի,
Բըլբուլի հիդ լալ իս արի,
Բարգ Էրեսորդ իալ իս արի,
Խալ իս արի.
Չկա քիզի նման,
Չկա քիզի նման,
[Քի՛զ նման,
Քի՛զ նման,
Դո՛ւն իս աննման]:

Դարդըս ասիմ՝ գու լան սարիր,
Էս ի՛նչ բան էր, վուր դուն արիր,
Սայաթ Նոփուն ջունուն արիր,
Ջունուն արիր.
Չկա քիզի նման,
Չկա քի՛զի նման,
Քի՛զ նման,
Քի՛զ նման,
Դո՛ւն իս աննման]:

ԱՇԽԱՐԸՍ ՄԵ ՓԱՆՋԱՐԱ Է

Էսպես Արուսիանի ասած, ապրիլի սկզբին,
քրոնիկոնի 447ին:

ԼԴ (53)

Աշխարհս մե փանջարա է, թաղերումեն բեզարիլ իմ,
Մըտիկ տըվողը կու խուցվի, դաղերումեն բեզարիլ իմ.
Էրեգ լավ էր կանց վուր էսօր, վաղերումեն բեզարիլ իմ.
Մարթ համաշա մեկ չի ըլի, խաղերումեն բեզարիլ իմ:

Դովլաթը էհտիբար չունե, յիփ օր կերթա իր շըքարով,
Լավ մարթն էն է՝ գուխը պահե աշխարումըս էհտիբարով.
Աշխարհս միզ մընալու չէ՝ իմաստնասիրաց խաբարով.
Գուզիմ թըռչի բըլբուլի պես, բաղերումեն բեզարիլ իմ:

Օ՞վ կոսե թե յիս կու ապրիմ առուտեմեն ինչրու մուտը,
Աստըձու ձեռումը հիշտ է մարթու աշխարք յիլումուտը.
Ղուրթըս էնդուր ճանփա չէ գնում՝ շատացիլ է խալխի սուտը.
Քըսանը մը դուլ չին պահում, աղերումեն բեզարիլ իմ:

Աշխարհս միզ մընալու չէ, քանի նըստինք գող ու սափին.
Հում կաթնակիր Աթամի գաթ, նա՛լլաթ ըլի էտ քու բափին.
Համփիրութիւնըս հատիլ է, չիմ դիմանում խալիսի գափին.
Դոստիրըս դուշման ին դառի, յաղերումեն բեզարիլ իմ:

Սաչաթ Նովեն ասաց՝ դարդըս կանց մե ճարը շատացիլ է.
Չունիմ վաղվան քաղցըր փառքս, հիմի դարը շատացիլ է,
Բըլբուլի պես էնդոր գու լամ՝ վարթիս խարը շատացիլ է.
Չին թողնում վախտին բացվելու, քաղերումեն բեզարիլ իմ:

[1759]

ՊԱՏԿԻՐՔԸՆ ԴԱԼԱՄՈՎ ՔԱՇԱԾ

Էս էլ Դիբա ու յինգիդունիայի հանգում. Արութինի
[աաաժ], մարտի վերջին, քրոնիկոնի 447ին:

ԼԵ (2)

Պատկիրքըդ դալամով քաշած, թահրըդ ոանգեռանգ իս անում.
Էրեսիդ խալը ծածկում է՝ մագիրըդ խափանգ իս անում.
Բացվիլ իս կարմիր վարթի պես, բըլբուլի հիդ հանգ իս անում.
Ակոնքըդ օսկումը շարած, պըռոշըդ մահանգ իս անում:

Էրեսըդ նուր լուսնի նըման՝ քանի կէհա կու բուլըրվի,
Դաստամագըդ նամ չի ուզի՝ առանց հուսիլ կու օլըրմի,
Էնդու համար քու տեսնողը իր ճանփեմեն կու մուլըրվի.
Յիփ մըտնում իս մեջլիսումը, շանգ շուխի շաքանգ իս անում:

Էրեսըդ տեսնելու գու քան քաղաք քաղկով, գիդ՝ գիդի պես.
Մեռնողը քիզմեն կու առնե անմահական դիդ՝ դիդի պես.
Յիփ տիդեմեդ ժաժ իս գալի, շըխշըլսկում իս ջիդ՝ ջիդի պես.
Ի՛նչ կոնիս սանթուր քամանչեն, գուքսըդ չոնգուր շանգ իս անում:

Ծուցիդ մեշք վարթ, մանիշակ, սընքույ ու սուսան իւ շինի.՝
Քու տերը բաղըն ի՛նչ կոնե՝ քու հուտը ռեհան իս շինի.
Քամին մեշք անց է կենում՝ մազիրըդ յիլքան իս շինի.
Աշխարքը ծով, դուն մեշք անավ՝ ման իս գալի, լանգ իս անում:

Տասնեմեդ մեկը չին ասի, թեգուզ աշխարքս քիզ գովին.
Նովափար, ծաղիկ ծովաչին, մանիշակ բաց արած հովին.
Բաս քու էշին վո՛ւնց դիմանամ, ջուրը տանե Սաչաթ Նովին.
Թե տեսնողըդ մեկ էլ տեսավ՝ դիվանա դաբանգ իս անում:

[1759]

ԷՇԽԵՄԵՆ ԷՆՊԵՍ ՎԱՌՎԻԼ ԻՄ

Էս էրկու խաղը* Էն ձեռով՝ Բլբուլը նստած է վարթին, լավ կանչեր նա վարթի համա. Արութինի ասած, ապրիլի 5, քրոնիկոնի 445ին:

ԼԶ (28)

Է շխեմեն Էնպես վառվիլ իմ՝
Վունց Մեջլում՝ յա՛ր իմ ասում,
Էնտիղեմեն,
[Էնտիղեմեն]:
Գոզալի տիսուն կարոտ իմ՝
Յիդ քաշվի, սա ր, իմ ասում,
Էնտիղեմեն,
Էնտիղեմեն:

Ղուրբան իմ ծուցիդ նըռանը,
Հոքիս տամ շիմշատ կըռանը,

---

* Տես՝ Զ(27) խաղը: Մ. խ.:

Թաք պատկիս յարի դրոսանք
Գըլխոքքս քա՛ր իմ ասում,
Էնտիղենեն,
Էնտիղենեն:

Հաքիլ իս ատլաս խասենեն,
Խըմեցուր ձեռիդ թասենեն,
Համաշա էշխիդ բասենեն
Էրվում իմ, ճա՛ր իմ ասում,
Էնտիղենեն,
Էնտիղենեն:

Բաղ կու սիրիս, յիս բաղման չիս
Բաղի տիրուչը ճանանչ իմ.
Բըլբուլ իմ՝ սիրով վարթ կանչիս,
Ցիդ քաշվի, խա ր, իմ ասում,
Էնտիղենեն,
Էնտ[իղենեն]:

Մեջլիսներու խաղը դուն իս,
Վանքերումը տաղը դուն իս,
Սայաթ Նովու բաղը դուն իս,
Կարոտ իմ, քա՛ր իմ ասում,
Էնտիղենեն,
[Էտիղենեն]:

ԲԵՂԱՍԼԻՆ ՎՈՒՐ ԽՈՍԵՑԸՆԻՍ

Քրոնիկոնի 447իմ:

ԼԵ (44)

Բեղասլին վոր խոսեցընիս՝ լալ անիլը ինչի՞ն է շահ.

Ռանգը վոր սեվադեն նընգնի՝ ալ անիլը ինչի՞ն է շահ.

Մարթ վոր քու խոսկով մեռանի՝ գալ անիլը ինչի՞ն է շահ.

Պատանքը մեռանգն է հերիք՝ չալ անիլը ինչի՞ն է շահ:

Մարթ պիտի թանգ հախ տա, առնե խոսկիրը փիր ուստադեմեն.

Ռանգը ռանգերուն ծածկում է, հուջրեքը լիքն է սադեմեն.

Թեգուզ զար զարբար հաքցընիս, վոր չը լի սարլզադեմեն.

Միվ արաբի ճակտի վըրա խալ անիլը ինչի՞ն է շահ:

Լալ մարթն էն է՝ սիրով անե բարի հրիշտակներու կամքը.

Իմաստուննիրը չը տեսան էս աշխարիս հուտն ու համքը.

Չորս գըլխանի ռաշի վըրեն աջալը դըրիլ է թամքը.

Աշխարըս միզ մընալու չէ՝ մալ անիլը ինչի՞ն է շահ:

Մեր ու մանուկ բաժանվեցան, մանուկն էնդոր ունի լալու.
Սատանեն մե դամբ է դրի Աթամի գաթը վորսալու.
Ծառը սատանեն է տանում, վիրչը մընում է վա՛ն տալու.
Վոր չէ Ուոնիելի նըման՝ կալ անիլը ինչի՞ն է շահ:

Շուռ էրիտ չարխը-փալագը, դովլաթը միզնից խրոով ա.
Ում հաքին հին շալ ին տեսնում, է՛լ չին ասում, թե էս օ՛վ ա.
Ցարովըդ մեկ մըհլամ չունիս, էնդոր գու լաս, Սա՛յաթ Նովա.
Զարեքը դիղըդ չին գիդի՝ փալ անիլը ինչի՞ն է շահ:

[1759]

ԷՇԽԵՄԵԴ ԱՆԴԱՆԱԿ ԷԼԱ

Էս էլ Դիրա ու յինգիդունիայի հանգում. Արուօինի սասձ.
սեպտեմբերի 6, քրոնիկոնի 446ին:

ԼԸ (38)

Էշխեմեդ անդանակ էլա, յի՛կ մորթե՛ ջալլաթը դո՛ւն իս.
Մի՛ սրպանի հասրաթեմեդ՝ սըրտիս խըջալաթը դո՛ւն իս.
Թաքալուրի քարխանեմեն դուս էկամ խալաթը դո՛ւն իս.
Հինդ ու Հաբաշ, Արաքըստան, Խորասանու Քալաթը դո՛ւն իս:

Բարգ էրեսըդ կըրակ նընգնաձ օսկու նըման ջիուանում է,
Էնդու համա քու տեսնողի խիլքը գլխեն հիուանում է.
Օվ չէ տեսի, տիսդ է ուզում, օվ տեսնում է՝ միուանում է.
Օսկե վարադով վարադնամ սուրաթ-մաքադաթը դո՛ւն իս:

Ծատը քու էշխեն կու մեռնի, չի դիմանա ինթիզարի.
Տարենը մե գամ բաց կուլիս մաթան շահրադել բազարի.
Էրնեկ ըլի քու տիրուչը՝ մըտիկ տալեն չի բեզարի,
Ամառն ու ձըմեռը ծաղկած գուլբադ ու բադաթը դո՛ւն իս:

Մուզդ ունե է՛ն Աահըշքարը՝ վոր թահրըդ ղալամոյ հանա,
Ծակտեդ ունքըդ չի կարա գա, քանի գուզե վոր շատ ջանա,
Էնդու համա ծարավ մարթը քու ջրեմեն չի կըշտանա,
Ծիրագու շուշումըն ածած՝ Աարաթե շարքաթը դո՛ւն իս:

Էրնեկ մողըդ Արստող յարին, վոր քիզի պես համդամ ունե.
Խայան յարին չէ ոաստ էկի, քիզանից խաթըրջամ ունե.
Սայաթ Նովեն, վոր քիզ ունե, աշխարումըս ի՛նչ ղամ ունե.
Խաթարանդով չարա-չարդադ, քոշկ ու ամարաթը դո՛ւն իս:

[1758]

ԱԶԱԲ ՔԱՆԻ ԺԱՄԱՆԱԿ Է

Էսպես Արուօիւնի սասաժ, բրոնիկոնի 44Յիւն:

ԼԹ (25)

Աջա՛ւ քանի ժամանակ է, թաք գիդեճամ տարիդ, էրնէկ.
Վո՛ւնց ուտիլ գուգե, վո՛ւնց խմիլ՝ մողըդ նըստող յարիդ էրնէկ,
Բացվիլ իս կարմիր վարթի պես, փաթութ սուսանբարիդ էրնէկ.
Բըլբուլին լալով ման կոճիս գիշիր-ցերէկ, խարիդ էրնէկ:

Հուտըդ աշխարըս բըռնիլ է, բերնումդ ունիս զանջափիլը.
Կանց քիզ լավ հուտ չի ունենա Հընդու էկաժ հարանփիլը.
Գիշիր-ցերէկ զուքսիդ մեչն իս, ձեռիդ ունիս [հուտով հիլը].
Դիբչում է ալ պըռոշներուդ՝ ունքիդ-քամանդարիդ էրնէկ:

Շատը հասրաթեդ կու մեռնի, սըրտումը կունենա զարուր.
Օվ չէ տեսի՝ մե՛կ ա՛խ կոնե, օվ կու տեսնե՝ հազար-հարուր.
Քու զաթը քու նըման կու լի, կըշտիդ ունիս օսկե բարուր.
Բալքա մեկ էլ դեդեն բերե՝ նըման բարեբարիդ էրնէկ:

Մե նահօշրդ Արաբ անցկացալ, մե նահօշրդ Հրնդրստան գրնաց.
Մե նահօշրդ Ղըրիմ անց կացալ, մե նահօշրդ Դաղրստան գրնաց.
Մե նահօշրդ Ուրումեյ կացալ, մեկը Փրոանգրստան գրնաց.
Օյ քու սուրաթը տեսնում է, ասում է՝ թահարիդ էրնէկ:

Ա՛րի նըստի, Սա՛յաթ Նովա, խոսկըդ ասա լամզ ու բասով.
Սագին խիլքըդ չը տանուլ տասս էտ խիարով, էտ հավասով.
Զեռիդ բրոնածը բըրով է, ա՛ծա, խըմինք օսկե թասով.
Ծատ աջաիբ մեյմանդար իս, սուփրի սազանդարիդ էրնէկ:

[1755]

ԴԱՍՏԱՄԱԶԸԴ ՍԻՄ ՈՒ ՇԱՐԲԱԹ

Էսպես Արուօինի ասած, մարտի 1, քրոնիկոնի 442ին: Էսպես
թաալիբ-մուխալիփի հանգում, հինգ չափրաղլի [տերևավոր],
քրոնիկոնի 442ին:

Խ (22)

Դաստամազըդ սիմ ու շարբաթ, նամ շաղ էկած ոնհան է,
Ունքիրըդ դալամով քաշած, էրեսըդ զարնըշան է.

Ակըոքնիրըդ լալ ու մարքրիտ, ոանգիդ մարթ կու էրանե:

Թաք յիս մեռնիմ՝ դուն սաղ ըլիս, էշխըդ իմ գերեզման է.

Նազիդ մեռնիմ, նազ մի՛ անի, նազըդ ինձ կու սըպանե:

Վոր բըլբուլին վարթը [սիրե], աբա խարին թամամ է.

Ումն օր կանց միզի լալ սիրիս՝ աստված չարին թամամ է.

Դիդարեդ կարոտ մընացի՝ էրկու տարին թամամ է:

Թաք յիս մեռնիմ՝ դուն սաղ ըլիս, էշխըդ իմ գերեզման է.

Նազիդ մեռնիմ, նազ մի՛ անի, [նազըդ ինձ կու սըպանե]:

Թառամեցալ կարմիր վարձը, բաղը բըլբուլ չէ գալի.
Սիրտըս յարալու շինեցիր, էրվում իմ սըրմնջալի.
Էշխեմեդ հիվանդացիլ իմ, պառկած իմ դըժար հալի:
Թաք յիս մեռնիմ՝ դուն սաղ ըլիս, էշխըդ իմ գերեզման է.
Նազլիդ մեռնիմ, նազ մի՛ անի, նազըդ ինձ կու սըպանե]:

Մեջլումի պես սարն իմ նընգի, Լեյլումեն խաբար չունիմ.
Էշխեմեդ սիրտըս էրվում է, հովանալու ճար չունիմ.
Ապտված վըկա, աշխարումըս յիս քիզ ավել յար չունիմ:
Թաք յիս մեռնիմ՝ դուն սաղ ըլիս, [էշխըդ իմ գերեզման է.
Նազիդ մեռնիմ, նազ մի՛ անի, նազըդ ինձ կու սըպանե]:

Սալաթ Նովեն ասաց. գա՛լում, աճկըս լալիս է արին.
Հում կաթնակիր Աթամի գաթ, նա՛լլաթ քու էհտիբարին.
Իդրարեմեն շուտ անցկացար, ո՛ր է յարասուն տարին:
Թաք յիս մեռնիմ՝ դուն սաղ ըլիս, էշխըդ իմ գերեզման է.
Նազիդ մեռնիմ, նազ մի՛ անի, նազըդ ինձ կու սըպանե:

[1754]

ՅԱՐ, ՔԻՉ ԻՍԿԻ ՉԱՎԱԼ ՉԸԼԻ

Էս էլ Դիբա ու յինգիդունիայի հանգում. Արութինի ասած,
հոկտեմբերի 9, քրոնիկոնի 446ին:

ԽԱ (39)

Յա՛ր, քիզ իսկի զավալ չըլի՝ քու դուշմընին շատ բաց արած.
Հուտըդ աշխարքս բրոնիլ է՝ բալասանի ծառ բաց արած.
Թըխտիրըդ օսկե վարադով Ասմավուր իս՝ ճառ բաց արած.
Տեսնողը շարքը չի գիդի, Լուսնաստըդ պայծառ բաց արած:

Ամեն մարթ չի կարա մըտնի՝ էշխիդ ջուրը յիդ է, զա՛լում.
Մըտնում է յարսուն կարմուշը, չասիս թե մե գիդ է, զա՛լում.
Ունքիրըդ սալիդ սադադ է, թերթերուկըդ նիտ է, զա՛լում,
Մըտնողը էլ չի դուս էհա, դուռ, մահու պատճառ, բաց արած:

Բարակ մեճկըդ դարդուդամիշ, էրեսըդ թայգուլի նըման.
Օրը յարսուն ոսնգ կու փոխիս, վունց մեկը չէ տուլի նըման.
Յիփ խաղում իս՝ վառվըրում իս օցի բերնի հուլի նըման.
Մութը տիդը լուս իս տալի առանց կըրակ՝ վառ բաց արած:

Բարովին բարով չիս տալի՝ թաքավորի սալամի պես.
Ձեռնիրըդ սիպտակ մաքաղաթ, լիզուդ օսկե հալամի պես.
Զար ու զարբաբե դըրոշա՝ ման իս գալի ալամի պես.
Տեսնողը էնպես կիմանա՝ շահ իս գալի, ջառ բաց արսւծ:

Յա՛ր, քիզանից հիռանալըս մեռնելուս վրրա դըժար ս.
Լիզուդ քաղցր, խոսկրդ քաղցր, ակրոթնիրըդ անգին քար ա.
Յիրիք քսան ու տասը խալը էրեսիդ բոլորքը շար ա,
Վունց օր Սալաթ Նովու լիզուն յոթանասուն բառ բաց արսւծ

ՔԱՆԻ ՎՈՒՐ ՋԱՆ ԻՄ

Էսայէս Արութիւնի ասած, Թասերը չիւնի [խաղի] հանգում:
Մայիսի 2, բրոնհիտնի 445ին:

ԽԲ (29)

Քանի վուր ջան իմ,
Յա ր, քի հուրբան իմ,
Աբա ի՛նչ անիմ.
Արտասունք անիմ,
Ծատ հոքուց հանիմ,
Յա՛ր, հադեդ տանիմ.
Ասիր՝ ջեյրան իմ.
Թուդ քի սեյր անիմ,
Յա՛ր, մըտիկ անիմ:
Մո՛ւտ բաղչեն նազով,
Քիզ գովիմ սազով,
Յա՛ր, իլթիմազով:

Մազիրըդ դաստա,
Պըռոշըդ փըստա,

Հէրանի վախտ է.
Յի՛կ նընգնինք չուը,
Վուր հասնինք գուը,
    Ջէրանի վախտ է.
Բըլբուը՝ վարթին,
Վարթը՝ բաղարթին,
    Սէրանի վախտ է:
Մո՛ւտ բաղչենն նագով,
Քիզ գովիմ սագով,
Յա՛ր, իլթիմագով:

Շուտ գանք հանդամով,
Յիրգնային նամով
    Թուփը բացվիլ է.
Խաղ կանչինք հանգով,
Լալէքը ոանգով,
    Վարթը բացվիլ է.
Սուսան սընթուով,
    ^
    Վարիբ բըլբուով
    Բաղը լըցվիլ է:
Մո՛ւտ բաղչենն նագով,
Քիզ գովիմ սագով,
Յա՛ր, իլթիմագով:

Պատվական շինած,
Նըման նըմանած
    Լէյու դիդարին.
Յա՛ր, ուշկըս գընաց՝
Մագիրըս մընաց
    Վրա մուհաջարին.
Բաղը զարթարած,
Բըլբուը քընած

Վարթի սաջարին:
Մո՛ւտ բաղչեն նազով,
Քիզ գովիմ սազով,
Յա՛ր, իլթիմազով:

Հաքիլ իս ատլաս,
Թուրլու գար ու խաս՝
Սալբու դալ բովուն.
Չեռիդ ունիս թաս,
Լըցնիս ու ինձ տաս,
Վորքան իմ մովուն.
Թաք դուն բաղչեն գաս՝
Անիս մասնեմաս
Բու Սաչաթ Նովուն:
Մո՛ւտ բաղչեն նազով,
Քիզ գովիմ սազով,
Յա՛ր, իլթիմազով:

ՄՈՒԸԴ ԵԸՍՏՈՂԸ ԿՈՒ ՀԱՐՓԻ

Էսպես Արութինի ասած, քրոնիկոնի 446ին:

ԽԳ. (40)

Մոռրդ նըստողը կու հարփի՝ դուն բանգ ու բոզա իս, ա՛գիգ:
Դիվանա Փահլուլ կու շինիս, տեսնողին՝ ազա իս, ա՛գիգ.
Ինչ տիղ կու լիս շնուք կու տաս՝ մեջլիսի մազա իս, ա՛գիգ.
Մազեն մե սահաթ լավ կու լի, դուն համան թազա իս, ա՛գիգ:

Մե խոսկըդ կանց շաքար քաղցր, մե խոսկըդ վառ՝ քուրա-քուրա.
Մե նըմանըդ ուշի նըման, մե նըմանըդ ջուրա-ջուրա.
Մարքարիտով լիքը կալ իս, սադափնիրըդ թուրա-թուրա.
Էրծաթե կոխպեքով կոխպած, դուն օսկե ուզա իս, ա՛գիգ:

Էրեսըդ առուտվան արիվ՝ քանի կէհա կու զարգանա.
Թաքավորի քարխանի զար՝ ծառը ծառեն չի՛ թարգանա.
Թե սուչ ունենամ սրպանե, թե չէ նահախ մի՛ բարգանա.
Մե ձեռըդ ջուր, մե ձեռըդ արուն՝ ջալլաթի ջազա իս, ա՛գիգ:

Տեսնողք նաղշրդ կու տընդդե էն [թովուզի բըմ]թուլի պես,
Չընի տակեն նուր դուս էկած, արիվ դիբած սընբուլի պես.
Թուղ վըրեդ լալով պըտուտ գամ, վարթի կարոտ բըլբուլի պես.
Դուն ինձ շուտով մի՛ թըոցընի՛ շավարդան-բազա իս, ա՛գիգ:

Էշխեսնեդ հիվանդացի իմ, վո՛ւնց գարաթ, վո՛ւնց շահ ին ասում.
Հեքիմնիրըս ափսուսում ին՝ ծընգան խալով վա՛յ ին ասում.
Կանչողըս դարդակ է գընում՝ «ա՛խ, Սալյաթ Նովա» ին ասում.
Թաք դուն տիս գաս, վիր կու կենամ, թե՛ սագիս՝ սագա իս, ա՛գիգ:

[1758՝

ԱՆԳԱՃ ԱՐԱ ԲԱՐԻԹԱՎՈՒՐ

Էսպէս բարիթավոր, լավ յարանա, Արութիւնի ասած: Էսպէս
լավ բարիթավոր է, ինչ որ աշուղ օղլանի գլխով անցնելու է,
բոլորը գրած է սրա մէջ:

ԽԳ (6)

[Ա]

Անգամ ա՛րա բարիթավոր,
Գընա՛, հիդը խաղ մի՛ անի.
Յարի սիրտը դաղ մի՛ անի,
Էտ կըրակը չաղ մի անի.
Չաղ շուռ արի
Յարսուն տարի,
Յարին բեղամաղ մի՛ անի:

Բեղամաղ չըլի միզանից,
Չը հիռանա անմիղ բանից.
Յարը նազով հոքիս հանից.
Հանած ծառ է,

Զաղութար իս փել ու փանդով,
Ծիրագու շուշա իս ղանդով,
Այնաբանդ իս խաթաբանդով.

Զամ-հալիլա,

Լալ ու թիլա.

Զանս հանեցիր էտ փրրասանդով:

Էտ փրրասանդով համ իս անում,

Դաստամազրդ անս իս անում,

Աբա խաթրրդ ջամ իս անում.

Զամ իս չինի,

Դոշդ է սինի.

Ծամամնիրրդ դամ իս անում:

Դամ ու դովրան իս համաշա,

Դաստա-դաստա մազրդ քաշ ա,

Հաքաճրդ գար ու ղումաշ ա,

՝Լումաշ՝ գարով.

Գու լա տարով՝

Օվ քիզի գու քա թամաշա:

Թամաշա իս, վարթի ոանգ իս,

Ծով տեսած օսկու մահանգ իս,

Սանթուր ու քամանշա, չանգ իս,

Բարակ ձենով սազ իս անում.

լա՛ր, ամա՛ն:

[Գ]

Սազ իս անում, դուր իս գալի.

Բաղչի մեչը ջուր իս գալի.

Փունջ մանուշակ նուր իս գալի.
Նուր գովելի,
Անպատմելի.
Վարթի մեչը շուռ իս գալի:

Շուռ իս գալի բըլբուլի պես.
Հուտըդ գու քա սընբուլի պես,
Սուփրի մեչը թայգուլի պես.
Դաստա կապած,
Ռեհնիկ կըպած,
Բաց իս էլի դուն գուլի պես:

Գուլ իս կոկոր տերիվակալ,
Չիս թառամի, արիվակալ,
Թաքավուր իս բարիվակալ.
Բարով տամ քիզ,
Մըտիկ տո՛ւ միզ՝
Ձէ թե ամսով, օրիվակալ:

Օրն ի օրը շատանում իս,
Էշխի մեչը մոդանում իս,
Սըրտիս դարդը յիդ անում իս.
Յիդ արա, տի՛ս,
Թե թաբիբ իս.
Խիլքը գլխես հա՛ տանում իս:

Տարար խիլքըս, հեյրան արիբ.
Բարակ մեճկըդ սեյրան արիբ.
Էտ կըրակով բիրյան արիբ.
Հալբաթ մահըս հազ իս անում.
յա՛ր, ամա՛ն:

Հագ չունիմ խային յարեմեն.
 Չիս ջոզվում անգին քարեմեն.
 Թաք չանց կենաս իդրարեմեն.
     Իդրար անիս,
     Հոքիս հանես,
 Պրծրնիմ անուզարեմեն:

Ահուզար իմ քաշում, ամա՛ն,
 Քիզնից ուրիշ չունիմ գուման.
 Ծուցիդ մեշը չայիր-չիման,
     Չիման ասիմ,
     Մուրախասս իմ.
 Սըրտումս ունիմ իդրար իման:

Իդրար իմանեն չանց կենամ.
 Առանց քիզ մին օր վո՛ւնց կենամ.
 Բերնումըս դրնիմ սանձ՝ կենամ.
     Սանձահարիմ,
     Սիրտըս վառիմ.
 Անհընանալու գանձ կենամ:

Գանձ իս սիրով ու սիրեկան,
 Ղիմեթ ունիս անգին ական,
 Լալ ու ջավահիր պատվական.
     Պատիվ անիմ,
     Քանի ջան իմ,
 Չուն աշխարս է անցողական:

Անց մի՛ կենա, թե հալալ իս,
 Մի մոր ծըծած, մի մոր դալ իս.

Ղարուլ ունիմ, թեգուզ հալիս,
Չունքի իլթիմագ իս անում.
յա՛ր, ամա՛ն:

[Ե]

Իլթիմագըս է՛ս է, ջա՛նում.
Օրըս հիդըդ կես է, ջա՛նում.
Էշիը Էստու պես է, ջա՛նում.
    Ջանում՝ ջան իս,
    Աննրման իս.
Աշխարս ուս ու տիս է, ջա՛նում:

Ռու ու տիս արս, իմացի.
Մըտիկ արս ադ ու հացի.
Թաք իդրարին դըրուստ կացի.
    Կաց իդրարին,
    Ահլի շարին.
Յիս մեռանիմ, վըրես լացի:

Լաց ըլիս՝ աճկըդ գայ անիս,
Դաստա ռեհանըդ փայ անիս,
Արտասունքնիրըդ չայ անիս.
    Չայ ու ջուր իս,
    Խիստ տըխուր իս.
Ադալաթըդ շահի անիս:

Ծահի գուրիաթ դաբադը
Չի հարցընի դուգուն դադը.
Վա՛յ թե է՛լ չը խոսիս վադը.

Վաղը գու քամ,
Նըստիմ ու լամ,
Ասիմ բարիթավուր խաղը:

Խաղ իս էլի, Սա՛յաթ Նովա.
Դաղ իս էլի, Սա՛յաթ Նովա.
Բաղ իս էլի, Սա՛յաթ Նովա.
Գլուխդ փիանդագ իս անում.
յա՛ր, ամա՛ն:

ԽՆԸՄԵՑՈՒՐ ՁԵՌԻԴ ԹԱՍԵՄԵՆ

Էսպես թասիբ, Արուսիանի ասած, մայիսի 10, քրոնիկոնի 446ին:

ԽԶ (32)

Խըմե՛ցուր ձեռիդ թասեմեն,
Ջո՛ւր իմ ասում, [տո՛ւր քասեմեն.
Մըն]ացի սըկու մասեմեն.
Աճկի՛լուս, քուր իմ ասի,
[Հուր չիմ ասի,
Հուր] չիմ ասի,
Թուր չիմ [ասի], տուր չիմ ասի:

Գո՛գալ, աստված քիզի լավ տա,
Չուզողի աճկերուն ցավ տա.
Անգալի խոսկին մի՛ ավտա.
Աճկիլուս, ո՞ւր իմ ասի,
Ջուր չիմ ասի,
Ջուր չիմ ասի,
Ջու [ր չիմ ասի, սուր չիմ ասի]:

Օվ քիզի այան մըտիկ տա,
Աբելին՝ Կայան մըտիկ տա.
Ինչ աճկ քիզ խայան մըտիկ տա,
    Ջանում յար, կուր իմ ասի.
        Նուր չիմ ասի,
        Նու |ր չիմ ասի,
    Ջուր չիմ ասի, հուր չիմ ասի]:

Օվ օր ինձ շինից դիվանա՝
Սուրփ Կարապետեն խիվանա.
Վադի էրեսը սիվանա.
    Աճկիլուս, [մ]ուր իմ ասի.
        [Ջ]ուր չիմ ասի,
        [Ջուր չիմ ասի,
    Նուր չիմ ասի, գուր չիմ ասի]:

Էշխեմեդ խըմած մաստ էկած,
Գըլուխըս մահին [ոաստ] էկած,
Սայաթ՝ Նովեն իմ տիսդ էկած.
    Աճկիլուս, ո՞ւր իմ ասի,
        Սուր չիմ ասի,
        Սուր չիմ ասի,
    Տուր չիմ ասի, [հուր չիմ ասի]:

ԱԾԿ ՈՒ ՈՒՆՔԸՆԴ ՎԵՐ ԻՍ ԹՈՂԻ

ԽԷ (47)

Անկ ու ունքըդ վեր իս թողի, հուքմըդ վըրես խարի բարբաթ,
Աջաբ քիզ ի՞նչ գեթ իմ արի, խոսում իս դուն չարի բարբաթ.
Օվ քիզի խաչան մըտիկ տա, սիրտը դառնա քաթի բարբաթ,
Թեգուզ պահե, թեգուզ սպանե, դըռանըդ նոքարի բարբաթ:

Դըռանըդ նոքար չիս պահի, թաքավոր իս՝ հուլ սըպանող.
Խոսկըս առակով իմացի, Լո՛ւսնաստըդ, փուզուլ սըպանող.
Բացվիլ իս բաղի միշումը, կա՛րմիր վարթ, բըլբուլ սըպանող.
Կըտրիլ տու՝ քանի կըտրում է քու թուրը՝ սարդարի բարբաթ:

Յա՛ր, ինձ մե ճանփա կանգնեցու՝ կենամ խաթըրջամի նըման,
Գիշիր ու ցերեկ լալիս իմ, աճկիրըս է նամի նըման.
Թուղ դըռանըդ նընգած ըլիմ օտար բարեկամի նըման.
Անգալին աստված սըպանե, Փահրադ-Շիրին՝ հարի բարբաթ:

Գարնան շրնչի ծաղկի նըման կարմիր վարթը բաց է ըլում.
Ի՛նչ օքոտ է քու բաղմընչուն, վուր բըլբուլը լաց է ըլում.
Պըռոշենեդ միդր է կաթում, թողնիս՝ յախեդ թաց է ըլում,
Էնդու համա քաղցր իս խոսում՝ լիզուդ է շաքարի բաբաթ:

Մարթ իր խոսկով կու ճանաչվի, գուգե շահի վեզիր շինին.
Բեդասըլ ասըլ չի դառնա, թեգուզ վեքիլ, նազիր շինին.
Թե կամենաս ամենան տիդ քու ասածըդ հազիր շինին,
Սա՛լաթ Նովա, խոսկըդ ասա բելլու՝ քամանդարի բաբաթ.

ՀԸՆԴԵԱՑ ՔԱՂԱՔԻՑԸ ՀԱՆԱԾ

ԽԸ (46)

Հրնդկաց քաղաքիցը հանած, ջավահիր քար արմանալու,
Ինչի դիպչիս նաճը լոնիս, օսկե փարգալ արմանալու.
Ամեն մարթ չի կանա ճարի շահով շրքար արմանալու.
Մարթ հիդըդ չի կանա խոսի, Բոստոմի Չա՛լ արմանալու:

Ծիմշատի ծառ բահամ էկած, շենքըդ տաշիլը ի՛նչ կոնե.
Էրանի է քու տիրուչը, յադին յաշիլը ի՛նչ կոնե.
Էրեսըդ խասս մուրասս՝ դալամ քաշիլը ի՛նչ կոնե.
Կարմիր ու կանանչ ու ճերմակ, սարիսար ա՛լ արմանալու:

Դուն հիշտ դիմիշ անելու չիս, ճըրաք վառած, դըժար ճարած.
Օվ օր էրեսըդ կու տեսնե, խիլքը կու դառնա շրվարած.
Անգին յադութ, անգին ալմաս, բոլորքըդ ջավահիր շարած,
Սկանդարի Չուլդարեն թողած՝ ջընա՛ղ հեքալ արմանալու:

Համաշա սեյրան իս անում, վարթ ու մանուշակ քաղում իս,
Շուշա-բըրոլե գուլաբդան բերնեդ վարթաջուր մաղում իս.

Թաքավորի թաջի ջիղա, օսկե թիլըդ շաղմաղում իս.
Հուրսուրդի ձեռիցը փախած ջեյրան, մարալ արմանալուս

Յա՛ր, քիզանից հիռանալըս մեռնելուս վըրա դըժար ս.
Էշխիցըդ Մեջլում իմ դառի, ի՛նչպես անիմ ինձի չարա.
Ավելի չէ Սայաթ Նովեն՝ քիզի ծառա ու նոքար ա.
Նըրանից ձեռքը քաշիլը՝ շա տ ա էտ, [[ա՛]] արմանալու:

ԿԻՍԱՄՈՒՐԱԶ ՄԻ՝ ՍԸՊԱՆԻ

Էսպես լավ գարեհլիի ձայնով է*:

ԽԹ (45)

Կիսամուրազ մի՛ սըպանի,
Չունքի արիւր սեր, նազա՛նի,
Թե քիզ ավել յադ յար սիրիմ,
Ումբըն չանիմ խեր, նազա՛նի:

Աշխարումըս [դուն իմ] ջան իս,
Դուն իմ շահ իս, սուլթան, խան իս,
Ի՞նչ կուլի միզ մըտիկ անիս
Հազրբեն մե ջեր, նազա՛նի:

^
Ղարիբ դավրիշ իմ, հաջ չունիմ,
Գըլխիս էրծաթե թաջ չունիմ,
Յիս քիզ ավել իլլաջ չունիմ,
Դուն դառի ինձ տեր, նազա՛նի:

---

* Եռգչի որդի Օհանի ծան.:

Կըրակ տըվիր՝ կրակեճ ավել,
Չախմախ էլ ունիս դուն, ցավ էլ
Աշխարհումըս քիզնից ավել,
Օ՛վ ասավ՝ թե կէր, Ասգա՛նի:

Սաչաթ Նովեճ իմ, ճար չունիմ,
Յիս վարթեմեճ [մե] խար չունիմ,
Թե դուն ասիր՝ յադ յար չունիմ,
Իդրարըդ էտ էր, Ասգա՛նի:

ԽԱԲԱՐ ԳԸՆԱՑ ԲԸԼԲՈՒԼԻ ՄՈՌ

Ծ (52)

Խաբար գընաց բըլբուլի մոդ. «Վարթը քու գալուն մընում է.
 Ծուխկընհիրը բացրացիլ է, վըրեն շուռ գալուն մընում է.
 Առավուտուց զանգակի պես քաղցըր ձեն տալուն մըսում է»:
 Բըլբուլն ասաց. «Չիմ կանա գա, պունպունճեա լալուն մընում է»:

Վարթը ասաց. «Իմ բըլբուլին ալ պունպունճեն վո՞նց կու խսսիե.
 Թե խիլք ունիս, դարիբ բըլբուլ, է՛լ քու բաղի նանսիեն չսսիե»:
 Քանի գուզե քընած տիղը իր թշնամին կուռը կասե,
 Էլի վիրշումը մեյդանը Բոստոմի Չալուն մընում է:

Վարթը ասաց. «Խա՛յին բըլբուլ, նալլաթ էտ քու էհտիբարին,
 Անց կացավ ապրիլ-մայիսը, մեկ օր չը հարցըրի յարին»:
 Չէթուղ թե մուրազին հասնին, տե՛ս ի՛նչ արավ քավթար դարին,
 Փահրադին քունգը սըպանից, Ծիրին՝ խանջալուն մընում է:

Աշխարումը վարթն է Էլի բըլբուլների սիրեկանը.
 Բըլբուլի լիզվով իմ ասում, տե՛ր, պահե վարթի նըմանը.
 Աշխարումըս քանի սաղ իս, Սայաթ Նովի գերեզմանը՝
 Ծահ-Աբասի լալի նըման՝ շահի վրեն գալուն մընում է:

ՓԱՀՐԱԴԸ ՄԵՌԱԾ, ԾԻՐԻՆՆ ԱՅՈՒՑ

Էս մուսադասի ձեռնով է, շատ լավն է, Սայաթ Նովայի ասած*:

ԾԱ. (48)

Փ ահրադը մեռած, Ծիրինն ասաց՝ դարեն էրված իմ.
Քաշվիլ է վարթը, մոդ չի թողնում, խարեն էրված իմ.
Բըլթուլըն ասաց՝ վարթիս խաթրի քարեն էրված իմ.
Տասնումեկ ամիս մունջ իմ կացի՝ տարեն էրված իմ.
Աստված կու սիրիս, զար մի՛ հաքնի, զարեն էրված իմ,
Մեջլումի նըման ման իմ գալի, յարեն էրված իմ:

Չը կա փաշայի խազիճումը մալ քիզի լայիդ.
Հալա չին գործի Քիրմանումը շալ քիզի լայիդ.
Օսկե մատնումըդ դուն դըրիլ իս լալ քիզի լայիդ.
Հաքիլ իս ատլաս, ոանգը գուլգազ-ալ քիզի լայիդ:
Աստված կու սիրիս, զար մի՛ հաքնի, զարեն էրված իմ,
Մեջլումի նըման ման իմ գալի, յարեն էրված իմ:

Երգչի որդի Օհանի ծան.:

Խոսկիրըդ քախցըր, լիզուդ շաբար, շարթի միշումը.

Գարունքվան ծաղիկ, բաց իս էլի մարտի միշումը.

Մազիրըդ ռեհան, փաթըթված է վարթի միշումը՝

Կանանչ տերեվենն նամ չի կարթի զարթի միշումը.

Աստված կու սիրիս, զար մի՛ հաքնի, զարենն էրված իմ,

Մեջլումի նըման ման իմ գալի, յարենն էրված իմ:

Սաչաթ Նուվենն իմ, էնդուր գու լամ, դարդիրըս արբար.

Մազիրըդ ռեհան, կըլապիտոն, հուսիրըդ շարբար.

Բարակ դամաթիդ խիստ սազ գու քա դիբա ու զարբար.

• • • • •

Աստված կու սիրիս, զար մի՛ հաքնի, զարենն էրված իմ,

Մեջլումի նըման ման իմ գալի, յարենն էրված իմ:

ԱՅԲ ԱՍՏՎԱԶ ՍԻՐԻՍ

Էս այբբենական ղարափեցա է*:

ՄԲ (50)

Ա ՅԲ աստված սիրիս, ԲԵՆ բարի կացի.
ԳԻՄ գագաթըդ արա ԴԱ ու այիբ թո.
ԵԶ էրանի չը կա ԶԱ զայլում մարթուն,
Է ԸԹ էրեսիդ դի ԹՈ ու այիբ թո:

ԺԷ ժամանակ հասավ անկիրքս լալու.
ԻՆ ինձի գըցեցիր դարդըս վուխփալու.
ԼՅՈՒՆ լալով իմ յիս աշխարքս մընալու.
Էնդոր վա՛խ քաշեցի ԽԷ ու այիբ թո:

ԾԱ ծովումը մընաց, դուս չեկավ նավըդ.
ԿԵՆ կամով ավելցրիր քու սըրտի ցավըդ.

---

* Օհանի ծան.:

ՀՈ համան կանչում իս ՁԱ ձայնով դավրդ.
ՂԱԹ դարբով կաց՝ ճարիս ՃԷ ու աչիբ թո:

[ՄԵՆ, Յի, Նու, Ծա, Ո[վո] Զա,
ՊԷ, ՋԷ, Ռա, ՍԷ, ՎԷվ, Տլուն*]:

- ՐԷ-րըն ՅՈ ցամքիլ է, ՀՅՈԻՆ հունար ունի,
ՓՅՈԻՐ փակեցին դուռը, ՔԵՆ շրքար ունի
Եվ Օ ՖԵՆ կարթալու ա՛ստվաձ ճար ունի,
Հալալ Սաչաթ Նովուն՝ կեճ ու աչիբ թո:

---

* Ենթադրվում է, որ պակասում է երկու տուն:

ԱՅԲԸԲԻՄԸ ԿԱՐԹԱՑԻԼ ԻՄ

Էս հայերեն թեզնիս է*:

ԾԳ (51)

Այրրբիմը կարթացիլ իմ դասեդաս,
Հասա ուս է, հա ջէ, հասա սէ
Անգրրծակի մե ձեւն էկավ դասեդաս,
Անգաճ կալա, չիմացա ինչ հասաս է:

Հագար տարին մարթու աճկին թաքավոր.
Քանի տընանգ, քանի հարուստ, թաքավոր,
Չի հարրցնի ախկատ, հարուստ, թաքավոր,
Մահը վոր կա, առանց [կըշիոք] հասաս է:

Դառնացավ, թըթվեցավ կինքըս ծովացավ.
Ա՛խ քաշելեն սիրտըս նընգավ ծովացավ.
Կաթելով, կաթելով դարդըս ծովացավ,
Մե մարթ չը կա, վոր ինձ խըրատ հասասէ:

Հագար տարին մարթու աճկին քարասուն.
Օ՛վ է մնացի աշխարումըս քարասուն.
Սա՛յաթ Նովա, տարիդ էլավ քարասուն,
Դուն մահի հիդ, մահը քիզ հիդ հասաս է:

---

* Օհանի ծան.:

ՄԸՏԱ ԷԾԽԻ ՔՈՒՐԵՆ

Էս հայերեն Վարահեջա Է*:

ԾԳ (49)

Մըտա Էջիսի քուրեն խալիս դառնալու,
Սիրտըս էլավ թէ ու աչիք, Էրկու բեն,
Կամավ սովդեն մըտա դարդը բառնալու,
[Էլ] ո՞ւմ բրոնիս սէ ու աչիք Էրկու բեն:

Դադա պիտի խոսկը հադիմի շինե.
Ծարբարի միշունը խամ թիւ չը հինե.
Ջորու նըման չասե՝ իմ դեդեն ձին է,
Մարթ վոր ըլի նու ու աչիք Էրկու բեն:

Ինչպես վոր կըրակին չի դիմանա մում,
Էնպես սախարթ կուլի, օվ օր խոսի հում.
Սաչարթ Նովեն ասաց՝ Էնդոր չէ պակսում
Էրկու աճկես Էրկու աչիք, Էրկու բեն:

---

* Օհանի ծան.:

കുഴപ്പമില്ല

ԹԱՔԱՎՈՒՐ ԻՍ, ԴԻՎԱՆՍ ԱՐԱ

ԾԵ (54)

Քաքավոր իս, դիվանս արա, յա՛ր, քու արիվը կու սիրիս,
Նահախ տիղը մի՛ բարգանա, շա՛ր, քու արիվը կու սիրիս,
Կարմիր վարթըս մի՛ փուլ ածիր, մա ռ, քու արիվը կու սիրիս,
Որ օր գընաս՝ ինձ էլ հիղող տա ռ, քու արիվը կու սիրիս:

Վարթը էյվընումը կուլի, նամ-նամ արխին սագ ըլիլով,
Կանանչ փոթուը բաց կուլի կարմիր ու գուգագ ըլիլով,
Չորս բոլորքը ծաղիկներ ին, ճանփին փիանդագ ըլիլով,
Վարթը ակոավին շանց մի՛ տա, խա՛ր, քու արիվը կու սիրիս:

Վարթը մայխին բաց կուլի, փոթուը կու տանի խէչը,
Քանի վոր գուգե թընըշկի, պետկական է վարթի չէչը,
Քիզ օսկե ամբարչա պիտի, մի՛ նըստի պըղնձի մէչը,
Օ՛վ ջավահիր, անգին ալմաս քա՛ր, քու արիվը կու սիրիս:

Ակռավը բըլբուլ չի՛ դառնա, քանի գուգե վուր ա՛խ անե,
Ամեն ըռանգ ծաղկի մեչը՝ կարմիր վարթը սիրեկան է,
Գուղ մարթը ման գալով գու քա, ձիք կու տա տառկեն կու հանե,
Մի՛ թողնի ճուխկըդ քաղիլու, ծա՛ն, քու արիվը կու սիրիս:

Բըլբուլը սարեմեն գու քա, իր լիզվովը բաղ կանչիլով,
Ակոնքըս վեր թափեցավ՝ վարթի համա ա՛խ կանչիլով,
Սալաթ Նովեն, վուր բեզրիլ է, շատին էրեց խաղ կանչիլով,
Արտումըս կա ինթիզար-իղրա՛ր, քու արիվը կու սիրիս:

ԳԵԼՆ ՈՒ ՉՈՒՅԱՆՈ

ԾԶ (58)

Գելն ու չոբանը մեկմեկու ոստտ էկան.
Գելն ասավ. «Բարով տեհա, չոբան ախպեր»:
Չոբանն ասավ. «Յիս քու բարովն ի՞նչ կոնիմ.
Վո՛ւնց քու խերը գուզիմ, վո՛ւնց շառը, ա՛նդե՛»

Գելըն ասավ. «Մուլափ կու տամ, վուր մըրթնի,
Ոսուլով ման գու քամ, բինեդ կու գըթնիմ.
Քու շըներու հաչոցեմեն չիմ խըրթնի,
Առուտեհան խերն ու շառը շանց կու տամ»:

Չոբանն ասավ. «Հենց գիդիս՝ դուրթ քո՛ւն ունիմ,
Մե աճկրս-անգաճրս քու կըռնումն ունիմ.
Ամեն հոչի գլխին մե-մեկ շուն ունիմ, /
Առուտեհան քիզ թամաշան շանց կու տամ»:

Գելըն ասավ. «Վուր ամբը գա ծըմակին,
Ակոտքըս կու գըցիմ հոչի դըմակին,

Կեսը կու խիստիմ, կեսն էլ իմ քամակին՝
Մե-մեկ, մե-մեկ սարի ծերին շանց կու տամ»:

[Չոբանն ասավ. «Գիդիս անդեր մա՞լ ունիմ],
Ծըտիդ համա էրկըթե կըրկալ ունիմ.
Թե վուր ճանգըս նընգար, յիս իղբալ ունիմ,
Կոմբլիս տակին կընձկընձալը շանց կու տամ»:

Սալաթ Նովեն ասավ՝ յիս կարմիր կով իմ,
Կովկիթըս կոտուել իմ՝ հարսից խըռով իմ,
Գիլի հիդ բան չունիմ, չոբենն կու գովիմ,
Մե գամ էլա մաճնի համը շանց կու տամ:

ՄԱԽՈՒԽՆ ՈՒ ՕԽՉԸՐԻ ՄԻՍԸ

ԾԷ (59)

Մախուխն ու օխչըրի միսը կըռվեցան,
Ամեն մեկը գովում ին՝ մազեն յիս իմ,
Քու մեչն ի՛նչ ղուաթ կա, ի՛նչ իս դուս տալի,
Մարթու ղուաթ տըվողն ու փազեն յիս իմ:

Մախուխն ասավ. «Օխտը շափաթ պաս ունիմ,
Գըլխիս ծառա օխտը նորահարս ունիմ,
Համիմ, սրխտուր, պիտնա ու պրոաս ունիմ,
Աթամորթու սըրտի մուրազըն յիս իմ»:

Օխչըրի միսն ասավ. «Իմ մեչն է համը,
Կու դնին փըլավումը՝ կու քաշին դամը.
Ինձ մաթլաբեն կոծին, քիզ կոծին ջամը,
Զիգրու կու պատոեցնիմ, քու ջազեն յիս իմ»:

Մախուխն ասավ. «Քանի փըքվիս պատըռվիս,
Պիտի վուր պաս պահիս, հազար փըշրըվիս,

Միխայիլի դարց գաս ու պիտի հաղորթվիս,
Դըժուխկի ու դըրախտի ղազեն յիս իմ»:

Օխչըրի միսն ասավ. «Պակսիլ է օրը,
Դիփ քիզ ին գոյում՝ քաչալն ու քոռը,
Քիզ կու քոռացնե իմ մատդի զօրը,
Լավաշում փաթաթած թավազեն յիս իմ»:

Սայաթ Նովեն ասավ. «Խոմ գի՛դիք՝ օց իմ.
Գուզիք Էրկսիդ մետի, մեքաշ սըղոցիմ.
Կու վիկազնիս յիս ձիզ մութ տիղը կոծիս,
Կոխպեքը կու դընիս՝ ձիր ուազեն յիս իմ»:

ԱՍՏՈՒՉ ԽԻԱՎ ԱՐԻՑ

ԾԸ (64)

Աստուծ խիալ արից, սրվթա
Ստիղծից նախ մարթըն **Աթամ.**
Աթամի կուղենեն քաշից,
Յիվան տըվից նըրան **համդամ:**

Համդամ գուզիք՝ է՛ս ձիզ ղարար՝
Տերըն ասաց չուտիք էս բար,
Թե չէ կու տեսնիք մինձ զարար,
Վուր առիլ իք էս պըտղի **համ:**

Համ առնիլը ուզից նախամար **Յիվան,**
Չարը գըթավ նըրան, տըվին իրար **կամ:**

[Կամով նընգավ չարի թողը],
Քաղից արթիլված խընձորը,
Խափից Աթամ նախահորը,
Կերան ու դառան **մերկանդամ:**

Մերկացան ու ամանչեցին,
Փռչման դառան ու լացեցին,
Տերը վուր էկավ՝ խափեցին,
Թե՛ օցրն էր արավ սրթամ:

Արթամ արից տերն էլ, բըշից դըրախտեն,
Քանի վուր պատվիրքը չըպահին թամամ:

Թամամ մութ բըռնից աշխարը,
Ի՞նչ է Աթամ-Յիվի ճարը.
Սատանեն գըթավ հընարը,
Ասաց՝ գուգի՞ք ձիգ լուս կու տամ:

Կու տամ ասաց՝ գիրը արավ,
Հորդանանու գիդը տարավ.
Աթամ վուր էտ շարթը արավ,
Նարթջում դըժուխկ գընաց ջամ:

Ջամ հազար տարի անց, տերն էկավ աշխար,
Ազատից հոքիքը, բան չը թողից քամ:

Քամ ու նիղ օրիք տեսան շառ.
Օյ ունեցավ հուս ու հավատ,
Իդրարին մընացող հաստատ,
Տերը կու հիշե ամեն ժամ:

Ժամըն ու ժամանակն է նիղ.
Մահը գու քա ամենան տիղ.
Կու լինի դադաստան ահիղ.
Աղաչիմ փըրկըչին՝ հուսամ:

Հուսամ, Սա՛լաթ Նովես, միխկիրըս քավիմ,
Թե՛ չէ դադաստանին յիս ի՞նչ ջուղար տամ:

ՍՈՒՍԱՆ ՍԸՆԲՈՒԼ ԳԱՄՏԱՄԱԶԸԴ

ԾԹ (65)

Սուսան սընբուլ դաստամազըդ Էրեսիդ խափանգ իս արի,
Կավիրըդ օլոր տար ու բիր, արայիշ գուլ հանգ իս արի:

Հանգ իս արի, յա՛ր, ա՛ յար,
Սիրտըս արիր յարա, յա՛ր,
Գըլուխըս մատաղ կոնիմ՝
Ղարբուլ անիս, յա՛ր, ա՛ յար:

Ռմբրիս լարը ձըգիլ ղադանգ իս արի,
Վայ թե կըտըրվիլ է ղափիլ, յա՛ր ա յա՛ր:

Անկիրըդ ծով, Էրեսըդ շովդ, Էշխըս լուդ կուտա անղայիդ,
Անքանար ջուրըն իս գըցի, բուրբըս տալդա, ջըրհիդիդ:

Ջըրհիդիդեն Նոյ այիբ,
Վուր փըրկըվից Աու այիբ,
Նոյին գեմին ազատից,
Ինձ՝ այիբն ու Աու այիբ:

Սե-մեկ ինձի տիսուդ թե՛ անին լայիդ,
Կու կեճամ ջամալիդ մայիլ, յա՛ր, ա՛ յար:

Հասրաթեդ չոլիրը նրնգած, Մեջլումի պես Էելու գայաթ.
Յարալու ջեյրան իս դառի, յիս քու Էդնեդ՝ ավչի-սայադ:

Սայաթ Նովեն իմ, սայադ.
Անումըս հաշվիր՝ սայ-ադ.
Տիսուդ կարոտ չը թողնիս,
Չասիս՝ սա օտար, սա՛ յադ:

Կամ թե՛ գուրձավուր իմ, բեքարա խայաթ,
Ա.թածըդ՝ ինձ չի լի վայիլ, յա՛ր, ա՛ յա՛ր:

ՀՈՒՐ ԻՍ ԷՉԽՈՎ ԿՂՐԱԿԱԾ

Կ (56)*

Յոր իս՝ էջխով կղրակած,
Խոսկ իմ ասում առակած,
Իմ սիրմա-էրծարթ ախպեր՝
Օսկեջրով վարակած:

Հանփորիմ՝ սիրով հանփոր,
Վունց օր խեչին է դաստոր.
Օվ քիզ խայան մըտիկ տա՝
Դառնա էրկու աճկով կոր:

Վոր լիս ասիմ՝ իմացի,
Էջխի մեչը հիմնացի.
Ինձ հուրյան-քիրյան արիբ,
Ասում իս թե՛ դիմացի:

---

* Տես՝ խաղ ժԱ.(13): Ծ. խ.:

Հուր իս, սիրով, սիրական,
Քիզի ղուլլուղ պատվական,
Հազար թուրլու կերակուր,
Սուրփ գինի անապական:

Պըխտուր սիրտըդ պարզ արա,
Բլբուլի պես փարզ արա,
Ասըձուն փա՛ոք, քաղկունն իս՝
Դարդըդ խանին արզ արա:

Արզ իս անում հազարին,
Հա՛ գարբարին, հա գարին.
Սիրտըս յարալու արիր՝
Աճկըս գու լա հա՛ գարին:

Հազ[արին] հազարի պիտի,
Էրած սըրտին ճար պիտի,
Յիս մե էջխի ջունուն իմ,
Ինձ մե դողրու յար պիտի:

Յարի լիզուն բըլբուլ է,
Դաստամազը սնբուլ է.
Սայաթ Նովեն լալիս է,
Մագա՛մ ղարիբ բըլբուլ է:

ՀԻՄՔԸԴ ՎԵՐՍՏԻՆ ԵՌԻՐԵՑԻՆ

ԿԱ (62)

Հիմքըդ վերըստինն նուրեցին, շաղ արին, Մողնու սուրի Գեվուրք.
 Քար ու կիրըդ օխչարի կաթ շաղ արին, Մողնու սուրի Գեվուրք.
 Աչ ու ձախ կախեցին՝ բրուլե ճաղ արին, Մողնու սուրի Գեվուրք.
 Յիրգնոց լուսը վըրեդ կամար-թաղ արին, Մողնու սուրի Գեվուրք:

Պատիրըդ կարմիր ագուրով, սընիրըդ տաշ մարմար քարով,
 Հընդու միչեմեն դուս էկած վարաքուրըդ՝ դալամքարով.
 Թագիրըդ անգին ակնիրով, ըզգիստըդ զարբարով, զարով.
 Բիմըդ ու խաչկալըդ դրախտի բաղ արին, Մողնու սուրի Գեվուրք:

Վիրնատունդ սանդալե տախտակ, ոանգըն է տորոնի նրման.
 Հոքով ու մարմնով կու սըրիվի, օվ քիզ գու քա մոնի նրման.
 Տապանակ ոխտի կըտակավ խորանդ Ահարոնի նրման.
 Միաբանքըդ քաղցրը ձայնով տաղ արին, Մողնու սուրի Գեվուրք:

Ամեն բորոտը կու սրիվի, քիզի գու քա օվ փափակով*...

[1751]

* Այս տողը ջնջված է հեղինակի կողմից:

ԱԾԽԱՐԵՄԵՆ ԲԵԶԱՐԻԼ ԻՄ

ԿԲ (67)

Աշխարհմեն բեզարիլ իմ, էլ բերնումըս համ չըկա, չէ՛,
Թառամիլ է սբտիս վարթը, սափա, գուղ ու դամ չը կա, չէ՛,
Ամեն մարթ իրան է քաշում, դարդիման համդամ չը կա, չէ .
Բոլորքըս ղամքաշ ին դառի՝ ուրախ սիրտ անգամ չը կա, չէ՛:

Դառը խոսկով սիրտըս խուցից, վաղի ձեռնեմեն գու լամ յիս,
Դոստիրըս դուշման ին դառի, յաղի ձեռնեմեն գու լամ յիս—
Մեկ չէ, էրկու չէ՛ աշխարում շատի ձեռնեմեն գու լամ յիս.
Էհտիբարը վիրացիլ է, ասկ ու բարեկամ չը կա, չէ՛:

Է՛ջ ադալաթ, հուքմի-հեքիմ, սուչըս ի՞նչ է, ա՛սա ինձի.
Վուր հաքցըրիի իմ չուզեցած սիվ ու սուք լիբասըն ինձի.
Խ՛ըմցըրեցիի անմիղ տիղը, էս աղուի թասըն ինձի,
Հոքուդ մեչ ինչափ, սըրտումըդ շընուք ու քարամ չը կա, չէ՛:

Թե ուխասաթ տան, սիրտըս բանամ, կու տեսնիք դարդիրըս ծով ա.
Դովրանեմես դուս ին գըցի, իմ տիղըս բըռնողն օ՛վ ա,
Ասու՛մ ին՛ տարսըդ թամամից, լա՛ց ու վուխփա, Սա՛յաթ Նովա,
Հե՛ջ վախ, էլ ձեռիս քամանչա, մեջլիսումը ջամ չը կա, չէ՛:

ԻՂՐԱՐ ՈՒ ԱՄԱԳ ՉՈՒՆԵՑՈՂ

ԿԳ. (68)

Իդրար ու ամագ չունեցող յարի ձեռնեմեն դադ կոնիմ,
Բըլբուլին վարթեմեն զըրգող խարի ձեռնեմեն դադ կոնիմ,
Մարթուս Էհտիբար չը մնաց, դարի ձեռնեմեն դադ կոնիս
Դիփ խառնակիչ ու ավիրող չարի ձեռնեմեն դադ կոնիմ:

Էլ հոքեվախ կըրոնավուր, մարթասեր իշխան չը մնաց,
Զօրը անգօրին կերիլ է, մարթեկանց վըրա ջառ չը մնաց,
Էս զամանի գոգայներուն ախրաթ ու իման չը մնաց,
Քանի՜ կանչիմ դադ ու փիրյադ, զարի ձեռնեմեն դադ կոնիս

Փիքր ու խիալըս հարգան աշխարքի ցավի մասին է,
Խիղճի, նաչարի, տընանգի, բարու ու լավի մասին է,
Սաչաթ Նովու իոսկը իրավ ու անհրավի մասին է,
Յոխսուլին զըրգող, բենիսափ վարի ձեռնեմեն դադ կոնիմ:

ԱՄԵՆ ՄԵ ԱՐՏԻԱՆՍԱԼՈՎ

ԿԴ. (66)

. . . . .
. . . . .

Ա մեն մե մըտիկ տալով արարտ խիբքս, քամարս,
Է՛յ, նազանի, ուսեմ արա, դուն մի՛ դառնա աջարս.
Հենց ձեռովըդ կապեցիր, Էնպես բաց էր իղբարս,
Էշխեմեդ հիվանդացա, չիս հարցընում իմ հալրս.
Քիզիքիզ մըտիկ արա, փոշմանիլու վախտըն է:

Իմ թալնիլը քու բանն էր, չասացիր ի՞նչ իս անում.
Սըրտով սիրածըս դուն իս, էլ ինչի՞ իս արմանում,
Ուրիշնիրու խոսկիրով կապած յարես չիդ անում.
Անկըս ճանապարհիդ է, ինչի՞ իս շատ ուշանում.
Մե խալվաթ օթախումը բարիշիլու վախտըն է:

Քու պատվական գըլուխըդ դուն ավարա մի՛ անի.
Էս իմ խունի ջիգարըս հազար փարա մի՛ անի,
Իմ ու քու սըրտի բանը դիփ աշքարա մի՛ անի,
Արութինի շախ սիրտը մեկ էլ յարա մի՛ անի.
Կամով ու ճիտ անելով փաթաթվիլու վախտըն է:

ՄԱԶԻՐ ՈՒՆԻՍ ԴԱՍՏԱՌԵՀԱՆ

Էս Արուօինի ասած է, իլլահի:

ԿԵ (60)

Սագիր ունիս դաստառեհան՝ նման սիրուն սուաանի*.
Ռունքիրըդ ղալամով քաշած, սագում ին միր գումանին.
Թեթերուկըդ նիտ ու նաշտար՝ դիբշում է միր քամանին.
Անկիրըդ օսկե փիալա, կրակ դրից միր ջանին:

Վարթ Էրեսիդ խալ իս դրի՝ ասողի նման հավասար.
Գունքըդ Հնդստանի մում է, ջանս արավ ղավար-հավար,
Լիզուդ քաղցր, բառըդ քաղցր, ակրոքնիրըդ անգին քար.
Պրոռշեմեդ միդր է կաթում, չի հասնում միր փինջանին:

Էրեսըդ է արիվ-լուսին, վիզդ է նման ղարղարի.
Բուխարնիրըդ կախ ին նընգի՝ ինձ ամա չիս դարդ առի.

---

* Երկլեզվյան այս խաղի և հաջորդ ձոնի (ԿԶ, 61) ընդգծած կիսատողերը գրված են հայերեն, չընդգծածները թարգմանված են ադրբեջաներենից: Մ. խ.:

Կուռըդ շիշմատ, մատնիրըդ՝ մում, դունգըդ արավ ինձ սարսարի.

Պիշիր ցերեկ էշխի մեշը կախվիլ է միր դամանին.

Էնդու համա ջունուն դառած կանչում իմ ամա՛ն-ամա՛ն,

Անիլ է, ծաղկիլ է ծուցըդ, հուտը գու քա աննման.

Ղոշըդ դառած [բաղ ու բաղչա], խալ է գցի շամաման.

Կու բխեցնե կաթնեախպուր, կանաչ շայիր շրմանին:

Թա՛րիի արա, Սա յաթ-Նովա, գոզալը աննման է,

Մեճկը հադիդեմեն բաշած՝ մարթու հոքի կու հանե.

Ի՛նչ իս անում, ղա նլու մարալ, էշխըդ ինձ կու սըպանե.

Մի սըպանի հասրաթեմնդ, յի կ, տեր մի դառ միր արնին:

ՄՇՈՒ ՍՈՒԼԹԱՆ ՍՈՒՐԲ ԿԱՐԱՊԵՏ

Էս սուխամմագ է, Արուսիանի ասած:

ԿԶ (61)

Մշու սուլթան սուրբ Կարապիտ, երկինքն է հասլալ գովքը քո.
Գլուխ վարթապիտ ճշմարտության, չկար հավասար ոքը քո.
Խոսկիրըդ անգին ջափահիր, լալ էս թափլալ բերնոքը քո.
Որովայնե երգիրպաքիր, արմացլալ ին ծնողքը քո.
Անապատեն բարբառեցար, հրաշախոս շըրթնոքը քո:

Գընացիր գետը Հորդանան, տերըն ինքը մըկըրտեցիր.
Տիրոջը դու ցուցիր մարդկանց երրությունը հայտնեցիր.
Յիս վասըն ան ուրախ եմ շատ՝ չար սատանեն կորցըրնցիր.
Երեսուն ամ ի մեջ այրի, վասն աշխարին աղոթեցիր.
Մեղրր վայրի վայելիցար, շատ քաղցըր ին քարոզքը քո.

Գրլալ է ի մեջ սուրբ գրքի, Օվաննես միծի ծնունդկանաց.
Զարլամբ քո հոգիք փըրկեցիր, թագ ու պարծան իս կուսանաց.

Հրիշտակներն իջան յիրգնուց, պըսակ լուսո առիք անանց.
Խաչապաշտյաց հիմըն դառար, աշտանակ իս ամեն վանանց.
Մասունքըդ ամեն տիղ ծավալի, ամեն տիղ է լուս-շողքը քո:

Կըռապաշտը քիզ հչուր կանչեց, զօրս ամենայն յուր Բավաքյաց.
Բազմությունը եղև հուզյալ՝ եխպոր ախշիկը չը խաղաց.
Երդում կերավ գահի վերա, ի՛նչ որ ուզես, կու տամ՝ ասաց.
Մարգարեի գլուխը ցանկաց, ջալլաթը շուտով գըլխալուսաց.
Օխտըն անում հիշատակեցին, որ կտրեցին շըլինքը քո:

Ի՛նչ հրաշալի կերպ ունիր դուն, սանդարամիտը զօրոք սարսլալ,
Տարտարոսը հայտնի արիր, ավետիս համայն առաքյալ.
Դըրախտի հրիշտակըն իս դուն, սուրբըդ սըրբոց սիրտըդ մաքրյալ.
Սայաթ Նովան շատ կու ողբա, աղաչում է երեսն անկյալ.
Մեղավորաց մեղկը հալե, լուսով լի է տապանքը քո:

ԷՍ Ի՞ՆՉ ԷԼԱՎ Ի՞ՆՉ ՀԻՂ

Էս ղափիան չորս լեզվով է՝ վրացերեն, պարսկերեն, թաթարերեն [աղբբեջաներեն], հայերեն*։ Արուօինի ասած է, մարտի 6, քրոնիկոնի 446ին։

ԿԷ (68)

Էս ի՞նչ էլավ ինձ հիդ, տե՛ս, ի՞նչ իմ արի,
Դե վիզըդ ծուռ գնա , տանեն դու արած.
Խիլքըս տանուլ տըված լիղնուրթ իմ դատի,
Գըծված ման իմ գալի, բանեն դու արած:

Քաղցր թուրքս դառը լիդի շինեցի.
Տիս մի միխկ իմ արի՝ նշտար քաշեցի,
Իմ էն արթար կաթիս արուն խառնեցի.
Բաս էնդու համա իմ նանեն դու արած:

---

* Վրացերեն՝ Ա տան 1-ին և 2-րդ տողերի 1-ին կեսը և մյուս տների 1-ին տողերը. պարսկերեն՝ Ա տան 1-ին և 3-րդ տողերի 2-րդ կեսը և մյուս տների 2-րդ տողերը. աղբբեջաներեն՝ Ա տան 2-րդ և 4-րդ տողերի 1-ին կեսը և մյուս տների 3-րդ տողերը: Ծ. խ.:

Յիս բլբույ իմ, վարթըս փակից ալալը.
Տե՛ս ի՞նչ արից հուրիգ-արա՛ ջալալը
Կորցրիլ իմ ջավահիրը ու լալը,
Մա՛դան չունիս, Բաղեշխանեն դուս արած.

Հա՛ լաց էլա, վա՛ն կանչիցի անհաշիվ,
Էլ ի՞նչ օքուտ, ջան տուր, կինքըդ հա՛ մաշի,
Էս իմ դարդից թուղ վուր օչ օվ չը քաշի,
Օչ օվ չըլի սիրեկանեն դուս արած:

Արի, մի՛խկ իս, Սա՛լաթ Նովա, միղանչող.
Ախպոր ճանփին կինքըս մատաղ ըլի թող.
Սըբան հարույ իմ արարիչ-ստիղծող,
Հոքիս չանիս դրսխտիջանեն դուս արած:

ԷՍ ՐԱ՞ ՄԱՄԻՎԻԴԱ

(ԿԷ (63)* խաղի բնագիրը)

Էս ըս՞ մամիվիդա, բյուրին չի՞ քննդանմ.
Վա՛ր գեթ, բո՛յնը բուրուզ, տանեն դուս արած.
Ծկվա ծավագերինե, նագ շեշի նարդ նմ,
Դիվանա գնագիրամ, բանեն դուս արած:

Մե խոս գավամծարե տկրիլի թութա.
Թաղսրի ման դարանմ, քնլնագի քութա.
Չունքի գան գաթմիշամ օ շիրին սոթա,
Բաս Լնդո՛ւ համա իմ նանեն դուս արած:

Բուլբուլի վար, վարթս Էփարա ալալի.
Բյուրին չի՞ քննդ հուրիգադան ջալալի.
Իթիրմիշանմ ջավաեիրը վն լալի,
Մա՛դան շունիս, Բադեշխանեն դուս արած:

---

* Փակագծերում թվանշաններով նշված են խաղերի նոր հրատարակությունները: Ծ. խ.:

Նհադագ վիտիրե, վիճախե վիշի.
Չի՞ ֆայդան, ջան դադան, նամիրան փի՛շի,
Բու դանդ քի ման չնքտըմ, չնքմանըն քիշի՞
Օչ օվ չըլի սիրեկանեն դու արած:

Մո՛ղի Սայաթ Նոմա, շեն ցողվիլի խար.
Կուրբանադ միմիրմմ—րահի բրադար.
Բունա ման գնբուլամ, է՛յ փնրվնրդիգար,
Հոքիս չանիս դրախտիջանեն դու արած:

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹՅՈՒՆ

Ա(1)	Քամանչա	3
Բ(42)	Թեզուզ քու քաշը մարքրիտ տան	5
Գ(16)	Ա՛րի, ինձ անգամ կա՛լ	7
Դ(30)	Վունց օր վուր [՛] հարիք բուրբուր	9
Ե(31)	Մե խոսկ ունիմ իլթիմագով	11
Զ(27)	Մեջլումի պես՝ կորավ յարըս	13
Է(21)	Առանց քիզ ի՛նչ կոնիմ	15
Ը(10)	Դուն է՛ն գըլխեն իմաստուն իս	17
Թ(8)	Յիս մե [՛] հարիք բուրբուրի պես	19
Ժ(9)	Ուստի՞ գու քաս, [՛] հարիք բուրբուր	21
ԺԱ(13)	Խոսկիրդ մալում իմ արի	23
ԺԲ(20)	Ծատ մարթ կուս	25
ԺԳ(57)	Ինձ ու իմ սիրեկան յարին	27
ԺԴ(33)	Էնդուր աճկըս չև ցամարում	29
ԺԵ(41)	Չի՛ս ասում, լեւ լաց իս Լի	31
ԺԶ(19)	Չեճըդ քաղցըր ունիս	33
ԺԷ(14)	Էսօր իմ յարին սևաս	35
ԺԸ(24)	Աշխարումըս ա՛խ չիմ քաշի	37
ԺԹ(23)	Ինձ սիրեցիր էշխա նրկասր	39
Ի(26)	Ի՛նչ կոնիմ հեքիմը	41
ԻԱ(34)	Անգին ակր վըրուդ շարած	43
ԻԲ(36)	Էշխեսնիդ հիվանդացիլ իմ	45
ԻԳ(4)	Ծատ սիրուն իս, Ծախարայի	47
ԻԴ(12)	Յիս քու [՛] հիմեթը չի՞մ գիդի	49
ԻԵ(35)	Թամամ աշխար պըտուտ Լկս	51

ՅԶ(15) Գուզիմ՝ ումբրրս հենց անց կացնիմ	53
ԻԷ(17) Դուն Է՛ն հուրին իս	55
ԻԸ(43) Աջար քու սիրտըն օ՛վ շինից	57
ԻԹ(5) Դարդ մի՛ անի, ջան ու ջիգար	59
Լ(7) Դիբա ու լինգիդունիա	61
ԼԱ(18) Էշխը վառ կռակ է	63
ԼԲ(37) Ա՛րի համով ^Ա ուլլուդ արա	65
ԼԳ(3) Բըլբուլի հիդ լաց իս էլի	67
ԼԴ(53) Աշխարրս մե փանջարս է	69
ԼԵ(2) Պատկիրբըդ ^Ա ալամով քաշած	71
ԼԶ(28) Էշխեմեն էնպես վսովիլ իմ	73
ԼԷ(44) Բեդասլին վուր խոսեցընիս	75
ԼԸ(38) Էշխեմեդ անդանակ էլա	77
ԼԹ(25) Աջա՛ք քանի ժամանակ է	79
Խ(22) Դաստամազըդ սիմ ու շարբարթ	81
ԽԱ(39) Յա՛ր, քիզ իսկի զավալ չըլի	83
ԽԲ(29) Քանի վուր ջան իմ	85
ԽԳ(40) Մողըդ նըստողը կու հարփի	88
ԽԴ(6) Անգամ արա բարիթավուր	90
ԽԵ(11) Յիս կանչում իմ լալանին	97
ԽԶ(32) Խըմեցուր ձեռիդ թասեմեն	100
ԽԷ(47) Անկ ու ունբըդ վեր իս թողի	102
ԽԸ(46) Հընդկաց քաղաքիցը հանած	104
ԽԹ(45) Կիսամուրազ մի՛ ըսպանի	106
Ծ(52) Խաբար գընաց բըլբուլի մող	108
ԾԱ(48) Փահրաղը մեռած, Շիրինն ասաց	109
ԾԲ(50) Այր աստված սիրիս	111
ԾԳ(51) Այբըրիմը կարթսցիլ իմ	113
ԾԴ(49) Մըտա էշխի քուրեն	114

ՀԱՎԵԼՎԱԾ

ԾԵ(54) Թաքավուր իս, դիվանս արա	117
ԾԶ(58) Գելն ու չոբանը	119
ԾԷ(59) Մախուխն ու ժխչըրի միսը	121
ԾԸ(64) Աստուծ խիալ արից	123
ԾԹ(65) Սուսան սընբուլ դաստամազըդ	125

Կ(56)	Հուր իս Էշխով կրրագաս	127
ԿԱ(62)	Հիմքըդ վերըստին նուրեցին	129
ԿԲ(67)	Աշխարհուն բեգարիլ իմ	130
ԿԳ(68)	Իդրար ու ամագ չունեցուլ	131
ԿԴ(66)	Ամեն մե մըտիկ տալով	132
ԿԵ(60)	Մագիր ունիս դաստանունս թարգմ. Մ. Հասր/սթուն	133
ԿԶ(61)	Մշու տուլթան սուրբ կարապետ » » »	135
ԿԷ(63)	Էս ի՞նչ էլավ ինձ նիւլ — . . . . . » »	137
ԿԸ(63)	Էս ըս՞ մամիվիլա	138

**Ս ա յ ա թ Ե ո վ ա
Խ Ա Ղ Ե Ր**

Գեղ. խմբագիր՝ Ան. Վ. Գասպարյան
Տեխ. խմբագիր՝ Վ. Ս. Խայրթյան
Վերստուգող սրբագրիչ՝ Հ. Վ. Վարդանյան

Հանձնված է արտադրության՝ 19/VI 1968 թ.: Ստորագրված է տպագրության 4/III 1969 թ.: Թուղթ տպագրական № 1, 60×84¹/₁₆, տպ. 9,0 մամ.=8,37 պայմ. մամ., հրատ. 3,3 մամ.+1 ներդիր, պատվեր 863, տիրաժ 20 000, գինը՝ 87 կ.է

«Հայաստան» հրատարակչություն, Երևան—9, Տեղյան 91:

ՀՍՍՀ Մինիստրների սովետի մամուլի պետական կոմիտեի
պոլիգրաֆարդյունաբերության գլխավոր վարչության
№ 1 տպարան, Երևան, Ալավերդյան փող. № 65:

